ГРУДЕНЬ

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 24 (898)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

ЗВИЧКА — ДРУГА НАТУРА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А на землі ще й досі не відмовилися від гігантоманії?!

НУ Й БЕЗСОВІСНІ Ж!..

«Хто хоче одержати докладну консультацію, як у ніч під Новий рік перетворити новий електрозварювальний агрегат АСБ-300 на купу металобрухту, може звернутися письмово чи усно до голови Дубровицького райвиконкому М. М. Михайловського».

(З листа до редакції).

Ох, і фокусники! Ох, і крючкотворці! Ну, до чого тут передноворічна ніч?! Яка купа металобрухту?! По-перше, ніхто отого нового електрозварювального агрегату, що належав Дубровицькій пересувній механізованій колоні № 175, ні на яку купу не перетворював. З нього просто зняли на подвір'ї райвиконкому двигун і поставили на «Волгу», що возить Михайла Миколайовича Михайловського. По-друге, це трапилося не в ніч під Новий рік. А в червні чи в травні місяці. Коли точно — Михайло Миколайович уже й не пригадує. Давно то було. По-третє, Михайло Миколайович його не знімав. Буде він собі руки тим двигуном бруднити. Зняв шофер. І не вночі, а серед білого дня. Принаймні, так запевняє сам Михайло Миколайович. І ми йому віримо.

Бо й справді, чого ото голові райвиконкому це робити якоїсь глупої ночі (хай вона буде навіть новорічна). Для чого? Кого боятися? Невже, обіймаючи таку посаду в районі, він не може дозволити своєму шоферові зняти мотор із якогось там агрегату?

— Це ж дрібниця, — каже Михайло Миколайович. — Чого б я ховався?

Та й справді. Від кого? Думати ж треба! А вони пишуть!

А потім, давайте, заглянемо в корінь. Як це трапилося? Хто перший ініціативу проявив? Гадаєте, товариш Михайловський? Нічого подібного. Сам начальник ПМК № 175 Анатолій Сергійович Дмитренко.

Їхали якось вони. Можливо, й не в ніч під Новий рік. Можливо, пізніше. Їхали і мовчали. Точніше, Михайло Миколайович Михайловський мовчав, а Дмитренко уважно слухав.

— До чого це ви так уважно прислухаєтесь? — запитав Михайло Миколайович.

— До серця, — відповів Дмитренко. — Барахлить щось воно у вас. Перебої дає. Аритмія. Або клапани сіли, або поршні стерлися...

— Ну, ну... Ви уже перестаньте, — не на жарт розсердився голова на начальника. — У мене серце ще... Аби не зурочити...

— Так це ж у вас?! І на здоров'ячко! А я ж, Михайле Миколайовичу, про «Волгу» вашу. У неї серденько нікудишнє. Повірте спеціалісту. Міняти треба...

І поміняли. З агрегату АСБ-300 зняли і на «Волгу» поставили. Тепер агрегат стоїть, а «Волга» літає. Коло агрегату Валя-зварник ходить у старому двигуні колупається. Гроші, каже, як ішли, так і йдуть. Я не від плану працюю — від зарплати. Мені ще краще. Не треба того агрегату нікуди тягти. А що користі від того агрегату, як від козла... А втім, від порівнянь утримаємося. Скажемо лише таке: колись (півроку тому) той агрегат їздив. Чіпляли його до хвоста автомашини і мчали до меліораторів за десять, за п'ятнадцять кілометрів на дільниці. То екскаватор латали, то трактор. Тепер усе по-іншому: не агрегат до трактора тягнуть, а трактор до агрегату. Важко трохи, але нічого: техніка витримує. Не витримують люди, але зате начальник ПМК № 175 задоволений.

Ще б пак: на волгівський двигун виміняв... спину. Та не яку-небудь! За такою спиною А. С. Дмитренко почуває себе, як у бога за пазухою. Тепер можна і запчастини (які бозна куди пішли) списувати, і агрегати, і навіть спортивні штани. Хочеш — списуй, що під руки потрапить, хочеш — будуйся. Хочеш — розширяйся. Хочеш — родичам допомагай. Хай спробує хтось підкопатися! Михайло Миколайович виручить. Совість же у нього є! Хай двигун і дрібниця, але, як кажуть, «маленький клапан, а велику справу робить». Психологія!

А вони пишуть. Тією дрібницею чоловікові очі колють. Оберігали б голову. Берегли б. Може, тепер, дякуючи тому двигунові, і в ПМК № 175 частіше їздитиме, справами цікавитиметься, планами, електрозварювальними роботами. Та мало чим. Хай чоловік спокійно їздить! Так ні. Не дадуть! Пишуть. Ну й безсовісні ж!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пиляй далі, лісник пішов!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А ще казав, що він справжній дід!

Мал. М. КАПУСТИ

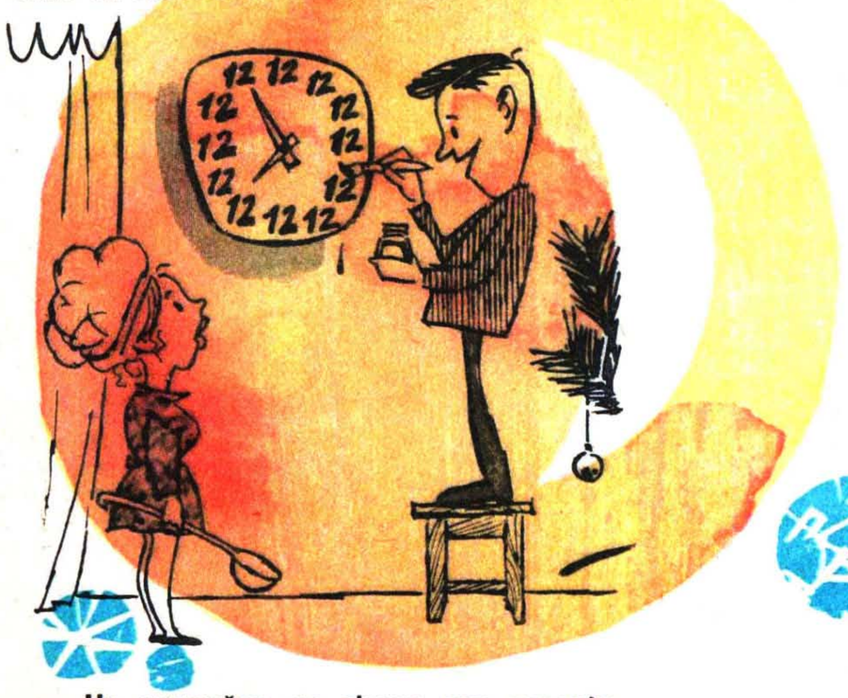

— Не хвилюйся, це тільки для новорічної ночі...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

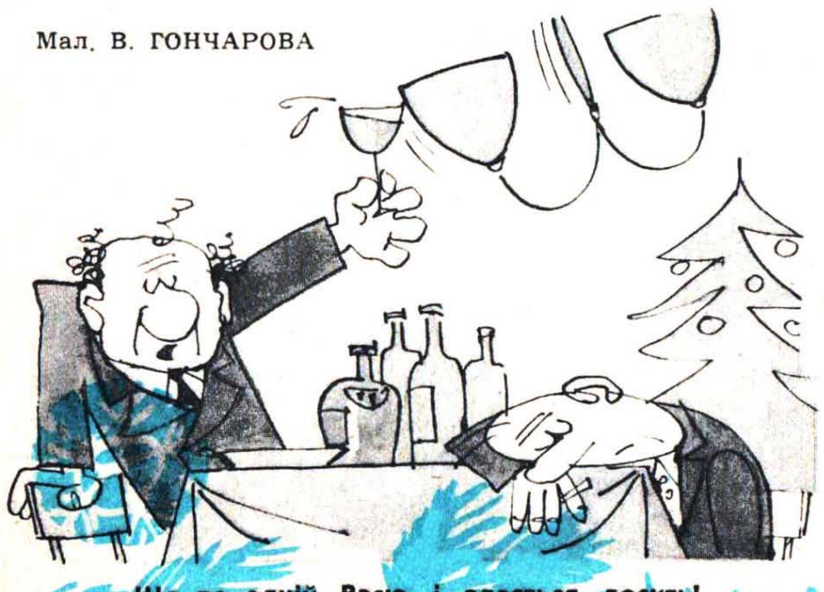

— Ще по одній, Васю, і, здається, досить!

Мал. И. КОГАНА

ЗА МОДОЮ

— Вам міні чи максі?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

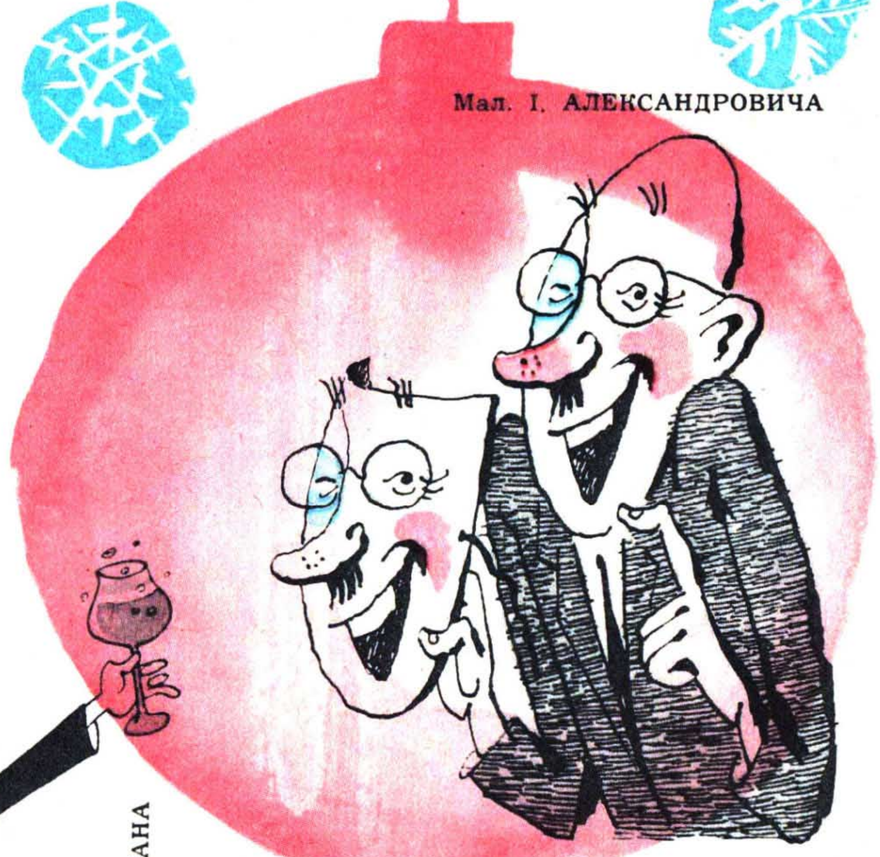

— Як надіну оцю маску, то чорта лисого мене впізнають.

ЧУЙНИЙ ТОСТ БЛУДНОГО ТАТКА

Мал. И. КОГАНА

— За дітей своїх — Вітю від Мані, Костю від Раї, Любу від Соні, Наталю від Ліди!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

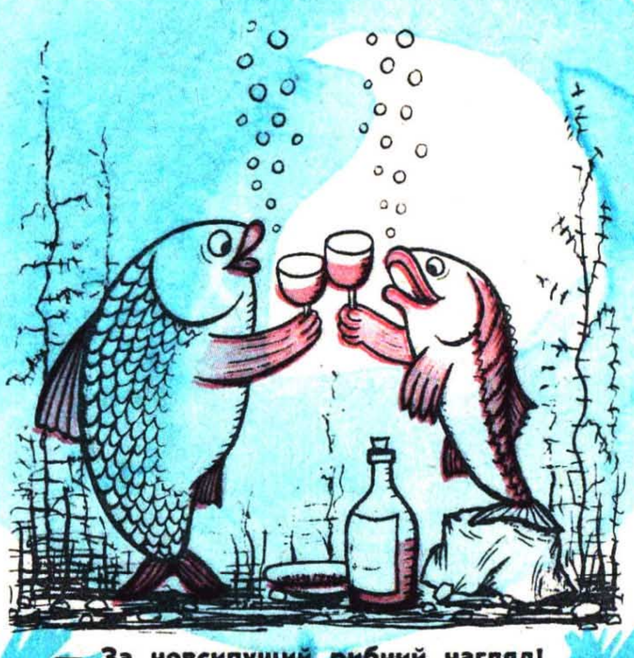

— За невсипущий рибний нагляд!

Мал. В. ПЕТРОВА

— Я піднімаю цей тост за виконання річного плану по валу!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

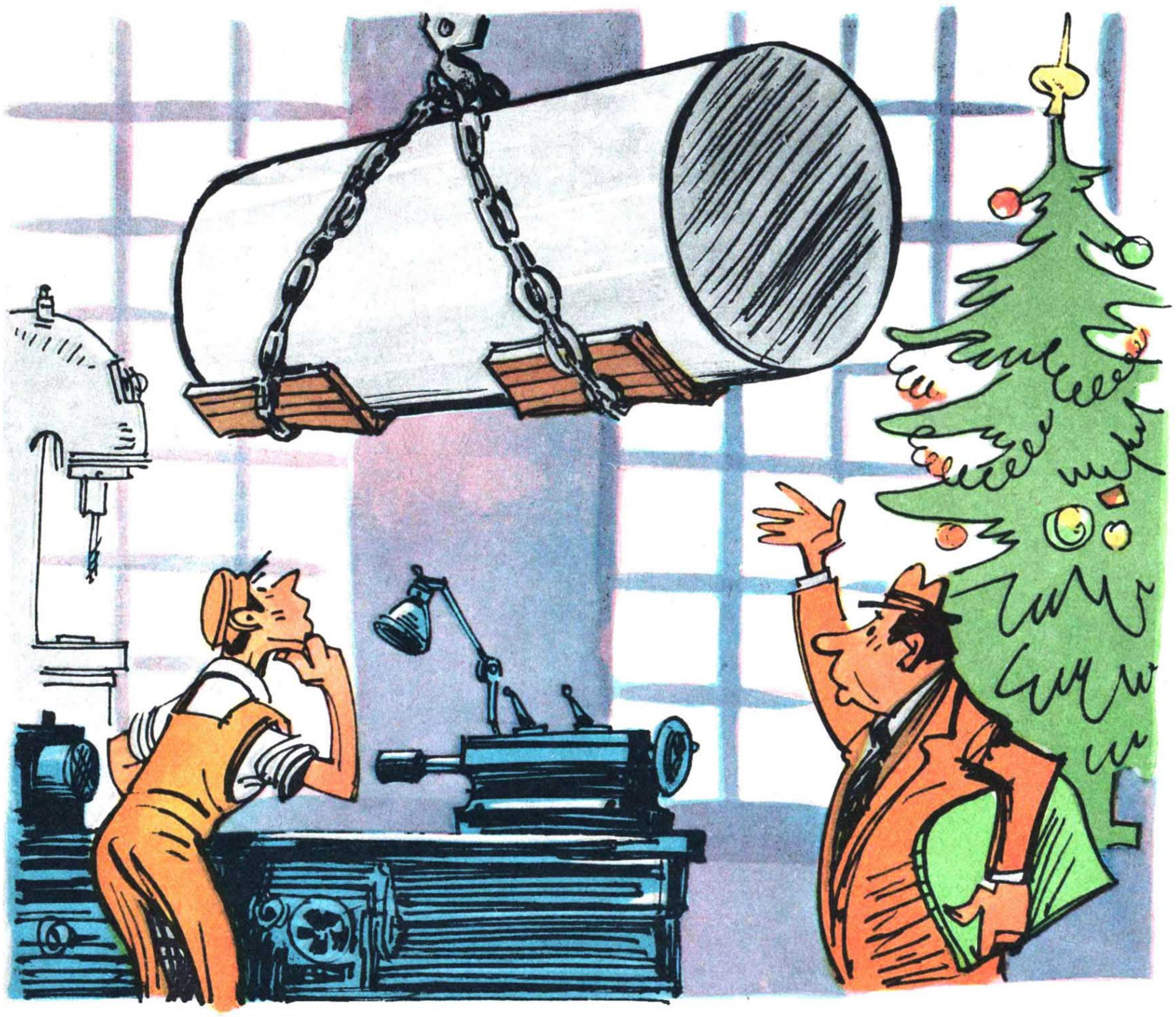

— З цієї болванки нароби стружки для прикращення цехової ялинки!..

Телеграфне агентство Перця

КРАЩЕ ПІЗНО, НІЖ НІКОЛИ

ДОНЕЦЬКА область. (Кор. ТАП). Наводячи порядок у приміщенні дванадцятого відділення зв'язку міста Горлівки, прибиральниця виявила у закапелку термінову вітальну телеграму, відправлену із села Млинівців Тернопільської області ще в січні 1971 року. 18 серпня 1972 року телеграма була вручена адресатові — громадянину Богдановському С. К.

— Даремно ви хвилювалися, — сказала адресатові начальник відділення,— у нас нічого не пропадає.

Почувши про цей випадок, група громадян Горлівки ще влітку відправила вітальні новорічні телеграми своїм близьким. Будемо сподіватися, що й вони не пропадуть і колись таки будуть вручені адресатам.

ПІШОВ НА ДНО

Пробираючись у ніч перед Новим роком по тонкому льоду через став у селі Строках (Теофіпольський район Хмельницької області), голова колгоспу т. Андрощук П. К. пішов на дно. Пішов і благополучно вибрався із ставка, бо тут уже кілька років води — старій жабі по коліна.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як стало відомо, в селі Кремінцях Надвірнянського району Івано-Франківської області розповсюджуються чутки, нібито Зіновій Павлович Назарович — головлікар санаторію «Прут» — день і ніч кричить не своїм голосом, заважаючи всьому селу спати і нормально відпочивати.

Перевірка, проведена кореспондентом ТАП, показала, що ці чутки не відповідають дійсності. День і ніч у Кремінцях кричить не Зіновій Павлович, а потужний гучномовець, установлений в санаторії «Прут» для здорового і культурного відпочинку тих, хто там лікується.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Л. В. Охота, обіймаючи посаду директора Сарненської допоміжної школи-інтернату № 2, особливої охоти до роботи не виявляв. Його якось більше тягнуло до чарки та ще до грубої розмови з учителями.

Ніякі виховні заходи з багатого арсеналу педагогічної науки позитивного впливу на директора не мали. Тоді працівники школи звернулися з листом до Перця.

Секретар Ровенського обкому КП України т. Колтунюк повідомив редакцію, що за зловживання службовим становищем Охоту Л. В. з посади директора школи звільнено.

САМОАНАЛІЗ

ГУМОРЕСКА

Чим менше зостається до Нового року, тим більше мене тягне на роздуми. Вдаюся до самоаналізу. Як прожито рік? Що зроблено? Добре. Погано. Зважую.

Таки я безсовісний. Таки бессердечний. Таки черствий. Галяновському квартири не дав. Тільки тому, що він мене критикував на зборах. А в нього ж діточки. Дрібненькі. Як макове зерно. Неправильний підхід до критики...

Галайченка звільнив. Безпідставно. Бо потрібне було місце. Для свояка. А Галайченко був непоганий працівник... Кумівство...

Людей з кабінету виганяв. Не приймав.

Державну машину в своїх інтересах використовував. Дівчат катав...

Гидко стало. І це я. І це той, хто був зачинателем стількох добрих справ. Це той, що бюрократизм і черствість розпеченим залізом випікав. Це той...

А хабарі? А машину за які гроші купив? А третю нову квартиру як отримав?..

Ні! Ні! Ні! Далі так неможливо! У новому році зовсім по-новому. У новому році тільки чесно. Тільки добросовісно...

Десь на вулиці горлопанять. Певне, хильнули уже за старий рік. Зараз підіймуть келихи за новий.

Дивна традиція. Старий рік провести у хмільному тумані. Новий зустріти п'яними очима. А чому б не завести отак: за кілька годин до Нового року людина усамотнюється, десь зачиняється, ізолюється від житейської суєти. І думає. Аналізує. На тверезу голову. На чистий розум. Що зробила вона за пройдений рік? Як жити в майбутньому?..

У дверях заскрипіло вічко. Крізь загратоване віконечко просунулася рука вартового:

— Гей, громадянине! Що ти там задумався? На ось яблучко... З Новим роком тебе!

Євген ДУДАР.

Гола пропаганда

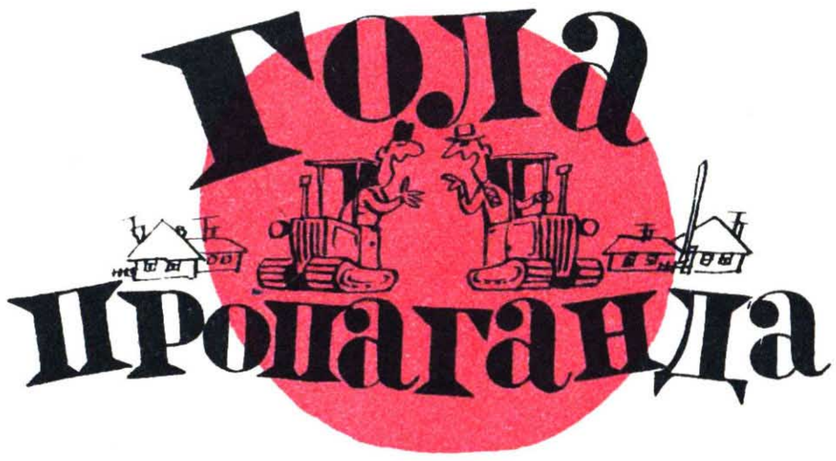

Колгосп називається «Дружба». Але це, звісно, не що інше, як гола пропаганда, звичайнісінький пропагандистський трюк. І жодного солідного, високооплачуваного ідеолога і «совєтолога» цією назвою в оману не введеш. Нема дурних! Бо кожний неупереджений чоловік достеменно знає: коли в соціалістичних умовах поруч живуть представники двох народів, то вони мусять щоденно сперечатися, щомісяця сваритися та бодай раз на рік битися.

А в колгоспі «Дружба» у цьому можна й на практиці переконатись. У сільгоспартіль входять два села — Квасово та Оросієво У першому живуть українці, в другому — угорці. Так отож суперечки між цими двома колгоспними бригадами тут буквально не вщухають. Тільки й чути взаємні погрози: «Ми вам покажемо!»

Скажімо, в Оросієві споконвіку вирощували тютюн та кормовий буряк. А в Квасові ніколи цих культур не вирощували. Вважалося, що землі тут для цього непридатні. Отож оросієвці й заповзялися погрожувати: «Ну, ми вам покажемо!» І таки показали. Тепер у квасівській бригаді є ланки, що вирощують тютюну й буряка більше, ніж в Оросієві.

Або ж узяти механізаторів. Здавалося б, культурні люди. Чого сваритися! Але й вони туди ж. Одну механізовану ланку очолює квасовець Теодор Турані, другу — оросієвець Антін Янковський. «Ну, я ж тобі покажу, як треба працювати!» — накивав пальцем Теодор і виростив по 230 центнерів картоплі з кожного з тридцяти гектарів. «Ага, ти так!» — розсердився Антін і зібрав своєю ланкою по 310 центнерів зеленої маси кукурудзи на площі сорок вісім га.

«Тоді ми вам покажемо, як треба будувати!» — не на жарт розсердилися будівельники з Квасова. І прийшли в Оросієво та вимурували тут красуню-школу на 190 місць. «Ні, то вже ми вам покажемо!» — гукнули оросієвці. І ставлять тепер у Квасові школу на 320 місць.

А крім суперечок, тут іще мають місце постійні взаємні образи. Особливо восени. Коли починається епоха весіль. То українець з Квасова переманув до себе в хату чудову ланкову з Оросієва, але тут же з'ясовується, що до угорця в Оросієво переїжджає з Квасова красуня-доярка. З цим уже, щоправда, якось змирилися. Бо то постійне явище. А до того ж — любов. Та коли на весілля в Квасово не прибуває хтось із оросієвців чи навпаки, — то тут уже доходить до серйозних розмов.

І так на кожному кроці (а крокують тут, між іншим, тепер переважно по тротуарах, яких в обох селах збудовано майже десять кілометрів).

Ну, то чого ж доброго, питається, можна чекати від таких постійних суперечок? А ось чого. У 1965 році (коли ці два села об'єдналися в колгосп «Дружба») усі грошові надходження артілі складали двісті тисяч карбованців, а минулого року — понад два з половиною мільйона, причому чистий прибуток вилився в 750 тисяч!

Ось до чого довели колгосп міжнаціональні чвари! Ну, просто тобі точнісінько, як те пророкують заокеанські спеціалісти.

— Ге, в колгоспі «Дружба» — там ще півбіди. Подумаєш, українці та угорці! — зауважили на Берегівському меблевому комбінаті. — От у нас працюють представники аж п'ятнадцяти національностей. Отут уже чвари так чвари!

На меблевому підприємстві одна з основних фігур — столяр. У парткомі комбінату мене познайомили з деякими з цих фігур. Прошу дуже. Українець Йосип Бойтош, словак Йосип Козмачук і його молодший брат Юлій, угорець Олександр Молнар, молдаванин Олександр Краковський, єврей Михайло Гринфельд, німець Еріх Рошинець. І, уявіть собі, знаходять спільну мову. Навіщо, питається? А в основному для того ж самого. Щоб, значить, «показати» один одному. Як слід краще працювати.

І вже годі говорити про те, що в цьому плані робиться у стані раціоналізаторів! Росіянин Олексій Макаров працює заступником начальника цеху й секретарем цехової парторганізації. Здавалося б, чи ж мало клопоту маєш, чоловіче? Так ні, сидить разом з товаришами й придумує, як змінити технологію складання меблів. Пропозиція дасть велику економію. Дізнається про це інженер-механік татарин Василь Филипов. У цього теж, крім основної роботи, наче немало справ: комсорг групи управління, випускає сатиричний «Прожектор». Однак також сидить вечорами і вносить раціоналізацію — змінити схему повітровідводу. Знову — економія. Тоді слюсар Стефан Товт, угорець, вносить рацпропозиції при обладнанні пресів та конвейєрів. А поляк Едуард Чурило, верстатник, так той щоразу вигадує розмаїті пристосування, аби полегшити працю свою й своїх товаришів.

Усе це, зрозуміло, робиться, як те чітко встановили заокеанські специ у наших справах, з єдиною метою: щоб внести міжнаціональну колотнечу.

...Перший секретар райкому партії М. М. Семенюк сказав мені:

— Майте на увазі, що в нашому районі живуть і працюють пліч-о-пліч представники аж двадцяти трьох національностей.

— І теж спокоєм не пахне?

— Не пахне.

— А чи не вплинуло це, часом, на те, що район ото перехідний прапор одержав, добився значних успіхів і в сільському господарстві і в соціально-культурному будівництві?

— Звичайно, вплинуло! — хитнув головою секретар.

Ну й слава богу. Хай впливає і далі!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця,

Берегівський район
на Закарпатті.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Цей Новий рік я вирішив зустріти з товаришами по роботі

Без слів.

Недавно у нас в гостях побував болгарський художник-карикатурист Генчо Симеонов.

Подаємо кілька його малюнків, зроблених спеціально для «Перця».

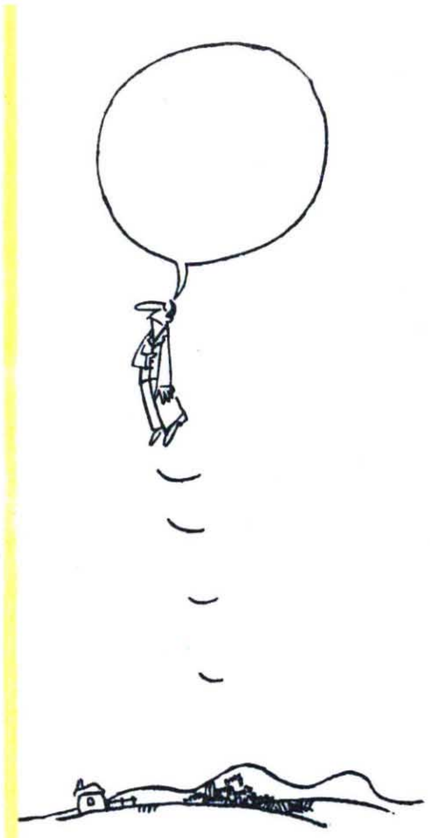

Самозакоханість.

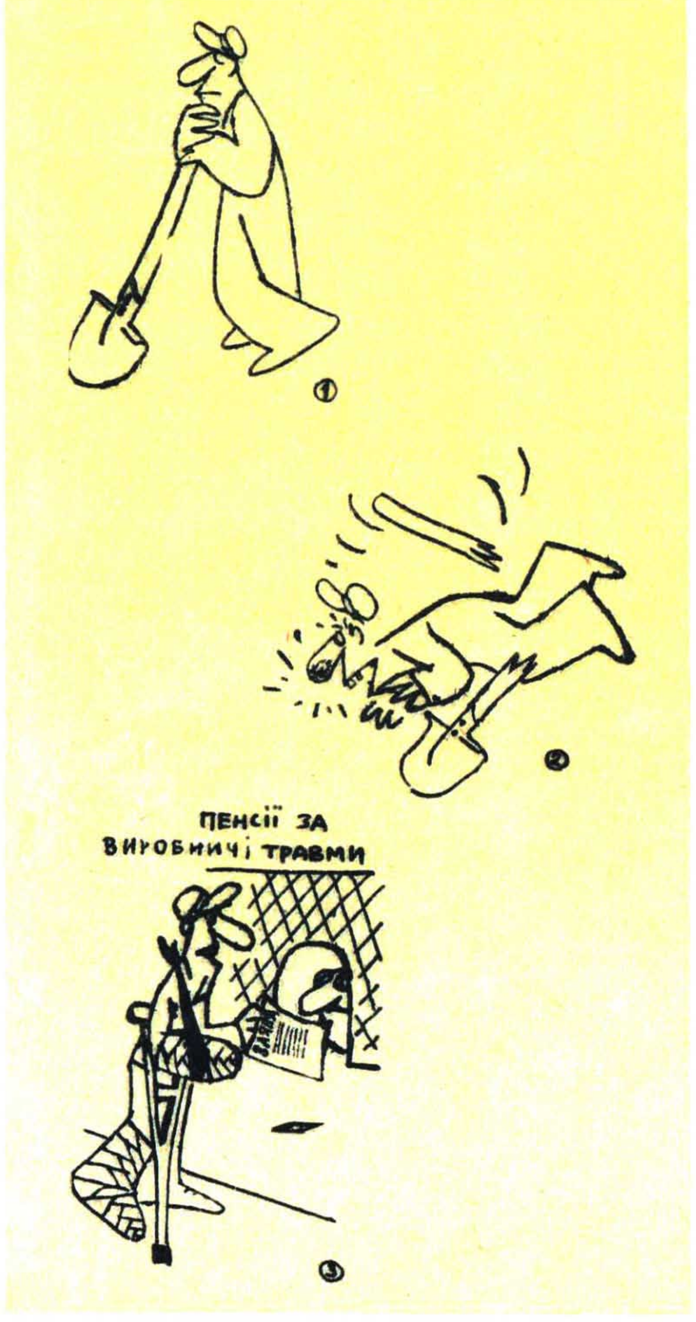

Без слів.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

КОЛИ ПРИЙДУТЬ ГОСТІ...

Чим розважати гостей? Як зробити, щоб ніхто не сумував у новорічний вечір? Наш виставком пропонує кілька ігор-конкурсів, у яких можуть брати участь люди різних уподобань.

КОНКУРС НА ВИНАХІДЛИВІСТЬ

Кожна господиня впевнена, що краще од неї ніхто не приготує, ніхто не спече. Тому-то, коли ви оголосите конкурс під девізом «Чия яєчня смачніша?», жодна жінка не відмовиться взяти в ньому участь. Та незвичайність цього конкурсу полягатиме в тому, що готувати яєчню доведеться в досить складних умовах — на кухонній плиті Тернопільського заводу господарчих виробів. По-перше, плита хитається. По-друге, дверцята духовки не зачиняються, бо духовка перекошена. Так що однією рукою треба притримувати плиту, другою — дверцята.

ХАТНЯ ПІРОТЕХНІКА

Хіба можна уявити новорічне свято без фейєрверка і шумових ефектів? Недаремно ж купуються хлопушки, бенгальські вогні та інше таке причандалля. Тому наша виставка і пропонує чудовий прилад в оригінальній упаковці. Варто ввімкнути його, як кімната наповниться страшенним гудінням, тріском і симпатичними вибухами. А іскри сипатимуться на підлогу так само, як з бенгальських вогнів. Зветься хатня піротехніка просто — підлогонатирач, виробництва харківського заводу «Електромашина».

ЗАМІСТЬ СИЛОМІРА

Можливо, серед ваших гостей знайдуться чоловіки, яким набридне схрещувати шпаги гострослів'я. Такі чоловіки можуть зажадати просто поміряться один з одним силою. Саме для такого випадку на виставці зберігаються крани виробництва київського заводу «Промарматура». Запропонуйте чоловікам по черзі спробувати відкрутити принаймні один кран. Того, кому пощастить це зробити, можете протягом цілого вечора називати силачем.

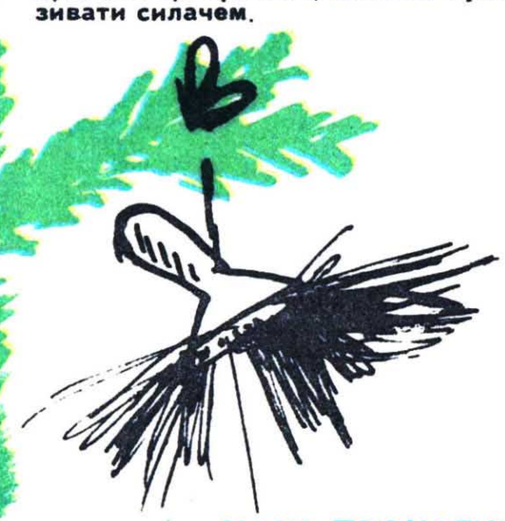

БЕЗПРОГРАШНЕ ПАРІ

На перший погляд це зовсім нескладне завдання — зафарбувати півметрову дошку. Та тому, хто візьметься це зробити за допомогою щітки виробництва артілі «Україна» Березівського району Одеської області, можете сміливо обіцяти будь-яку нагороду. Навіть при вмінні і старанні йому ніколи не вдасться цього зробити. Варто кілька разів мазнути тією щіткою, як у руках ваших залишиться тільки голий держак, бо щітка геть «облисіє».

НАШ ПРОКАТНИЙ ПУНКТ

Чи варто купувати дорогі речі тільки для того, щоб за день чи тиждень викинути їх? Це слушне запитання виставком знаходить у багатьох записах наших постійних відвідувачів. А й справді, подумали ми, — навіщо, скажімо, купувати чоботи львівської фірми «Прогрес», якщо відомо, що за якихось кілька днів у них відклеюється підошва? Або чи варто платити гроші за жіночі туфлі Криворізької взуттєвої фабрики № 3, коли відомо, що їх можна хіба що раз одягти і то лише для того, щоб перехожих полякати.

Чи взяти оті 420 ліжок Уманського заводу металовиробів, які експонуються на нашій виставці. Кому може спасти на думку купувати таке страховисько з невідшліфованими трубами і несиметричними деталями?

Ось тому і було прийнято рішення: відкрити на виставці постійно діючий прокатний пункт для речей лише одноразового, так би мовити, використання: узяв, помилувався і поверни — менше клопоту буде!

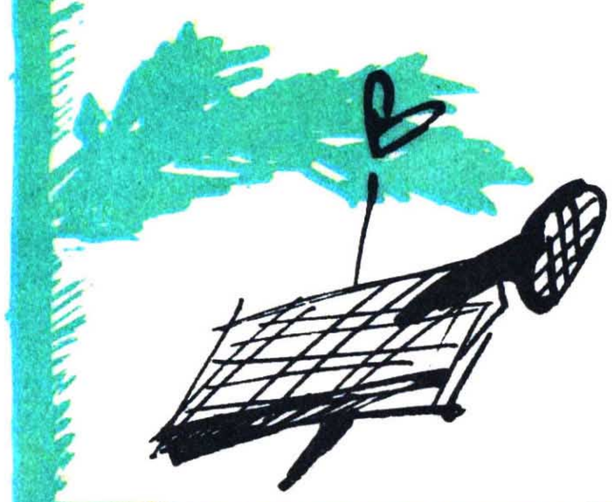

ВАФЛІ З СЮРПРИЗОМ

Пам'ятаєте добру стару традицію — у святковий пиріг запікається монетка. Гості, затамувавши подих, беруть по шматочку святкового пирога. «А раптом саме мені пощастить?» — думає кожний.

Поновити цю традицію вирішили на Харківській бісквітній фабриці. Випускаючи чергову партію вафель, кондитери в одну із них уклали сюрприз. Покуштував вафлю В. Л. Денисенко з Сумщини і аж зойкнув од несподіванки. Виявляється, вафля з сюрпризом йому дісталася. Цей сюрприз — іржавий цвях — він прислав на нашу виставку разом із уламком зуба. Данину веселій традиції віддали і працівники Житомирського хлібозаводу № 1. В калач вони запекли... ганчірку. Уявіть радість житомирців Логінових, коли саме їм дістався цей заповітний калач.

Виставком повністю погоджується з усіма тими компліментами, що їх вищезгадані щасливчики висловили на адресу авторів сюрпризів.

Петро НЕЗНАКОМОВ

ГУМОРЕСКА

У вечері перед Новим роком, або, якщо точніше, 30 грудня, задзвонив у квартирі телефон. Викликали з провінції. Нічого не підозрюючи, я зняв трубку. Так я сам себе втягнув у цю історію. «Не мала баба клопоту, купила порося», — кажуть у такому випадку в народі.

Мій товариш, мисливець з Пловдива, поздоровляв мене, бажав добре зустріти Новий рік. І щоб зустріч ця була ще приємнішою, посилав мені на новорічний стіл убитого ним фазана.

Я мав одержати його не пізніше двох годин тридцять першого на центральному поштамті — «до запитання». Він забув мою адресу і послав туди.

Я сердечно подякував. Здорово, чорт візьми, одержати на свята такий царський подарунок!

Схвильований, поклав я трубку. Господи, все не вірилося мені, — фазан на Новий рік!

«Король простягнув руку, всю у діамантах, взяв фазана, звичним рухом розірвав його. Пахощі наповнили всю кімнату, мебльовану в стилі Луї XV.

— Переконаний, що ви його самі вбили, сір, — сказав іспанський посол. — У такому випадку ви маєте «подвійне задоволення...»

«Подякуйте вашому кухареві, графине, — сказав барон фон Грумельсбах, облизуючи пальці.

— Якщо він вам подобається, бароне, тоді справді смачний...»

Це в моїй голові закрутилися уривки з книг, прочитаних у далекому дитинстві. Тоді про фазана можна було тільки мріяти. А тепер звичайнісінький громадянин їстиме з своїм сімейством фазана. Щоправда, на руці, яку він простягне за ним, всього одна шлюбна каблучка.

— Чого це ти, як дурень, смієшся? — повернула мене на землю дружина.

Пояснив їй усе і наказав подивитися в кулінарну книгу саме туди, де вона не була розрізана, — у розділ «Страви з дичини». Дружина не виявила великого захоплення і поспішила сказати, що завтра, у другій половині дня, йде до перукаря. А оскільки я сам затіяв цю справу, то мушу сам і доводити її до кінця.

Я погодився. Не псувати ж мені через її примхи свого новорічного настрою!

Спав я добре. Снилося мені, що я барон фон Грумельсбах і що після того, як я з'їв фазана, графиня стала прихильніше ставитись до мене. Як далі розвивалися події, не дозволяє розповідати скромність...

Наступного дня гарний настрій не залишав мене. Співаючи і насвистуючи, я вивчив, як готувати п'ять страв із фазана. І рівно о другій годині був біля віконця «до запитання». Перед ним стояла чимала черга, і десь там, у приміщенні, між інших посилок мав бути і мій фазан.

— Немає вам посилки, — нервово відповіла службовка після того, як перерила стос повідомлень.

— Як нема? — спантеличено озвався я. — Її ж послали ще двадцять дев'ятого.

— Ви наче вчора народилися! Позавчора йому відправили посилку, — звернулася вона до свого колеги, похмурого здорованя, — а він уже хоче її одержати.

— Різні бувають люди, — кинув той. — Наступний!..

— Але ж у посилці фазан, він може зіпсуватися, — спробував я розчулити його.

— Хоч би то й павич був. Нема.

— А коли я зможу її одержати?

— Прийдіть завтра, — процідив він.

Прийшов додому і зачинився в кабінеті, щоб пострадати наодинці.

Новий рік ми зустрічали в якомусь ресторані. Їли недосмажене курча, веселились так, як можуть веселитися люди з напівготовою стравою і кислим вином у шлунку. Повернулися додому вранці. А в одинадцять, не доспавши, поплентався я на пошту, сподіваючись на чудо. Але, на превеликий жаль, чудес у наш технічний вік не буває. Сказали мені прийти наступного дня.

І хоч надія поласувати фазаном почала мене залишати, наступного дня я все-таки вистояв величезну чергу. Коли ж наблизився до віконця, мені відповіли, що спочатку треба одержати повідомлення «до запитання» в залі № 2. Я обурився і сказав, що вчора і позавчора ця процедура була набагато простішою.

— Немає спокою нам через вашого фазана та вас! — спалахнула службовка. — Сьогодні будень і порядки інші. Йдіть у зал № 2 і візьміть повідомлення.

Вистоявши й там величезну чергу, я дізнався, що повідомлення немає. Повернувся до першого вікна. Мені криво посміхнулися.

— Є?

— Ні.

— А що я вам казала? Хочете одержати посилку за два дні, та ще й перед Новим роком?

— Що ти з ним так багато розмовляєш? — наче з-під землі виріс той самий похмурий тип.

— Ну, добре, не буду більше приходити за нею. Нехай тут пахне вам.

— Ой, налякали!

По дорозі додому у мене виникла думка пошукати фазана у нашому поштовому відділенні. Зайшов туди і аж стрепенувся від радості. Тут він, дорогий! У приміщенні пахло протухлим м'ясом.

Виявилося, що й тут його нема. Аромат ішов від інших посилок (приміщення добре опалювалося).

Наступні два дні я не стояв у черзі на поштамті. Проходив повз неї і просто втягував носом повітря.

— Це той, із фазаном, — показувала своїм колегам на мене службовка, — зовсім з глузду з'їхала людина!

— Минеться, — по-філософському відказував похмурий тип. — І складніші випадки бачили...

На п'ятий чи шостий день, я вже й не пам'ятаю, ні сіло, ні впало, листоноша приніс мені повідомлення. Посилка опинилася в одному з найдальших у місті поштових відділень. Як вона туди потрапила, ніхто так і не зміг пояснити.

Як би там не було, фазана я все-таки одержав. Правда, він дуже смердить і тому висить у мене на балконі. Викинув би його вже давно, та старі люди сказали, що фазан найкращий тоді, коли наполовину розклався. Саме таким їли його і королі, і герцоги. А раз вони їли, то можу їсти і я, звичайнісінький громадянин республіки!

Переклад з болгарської
В. СМИРНОВОЇ

ПЛАТА ЗА БРАК

Є таке поняття: неустойка. Це коли якесь одне підприємство недодасть у строк якомусь другому підприємству позаріз потрібної йому сировини чи устаткування. Або якщо й додасть, то, замість добротної продукції, — брак підсуне. Внаслідок чого те друге підприємство збитки терпить. І тоді звертається воно в арбітраж, щоб оте перше підприємство-постачальник неустойку сплатило. І постачальник — платить! Нікуди не дінешся. Порядок такий.

Хороший, як бачите, порядок. Б'є він по безгосподарниках та бракоробах. Шкода тільки, що не скрізь і не завжди його застосовують.

Покликав, скажімо, мешканець села Павшина Мукачівського району на Закарпатті М. М. Дудинський до себе майстра з Ужгородського комбінату побутового обслуговування. Холодильник відремонтувати.

— Діло звичне, — поплював майстер на руки і підступився зі своїм інструментом до холодильника.

— Порядок! — за півгодини оголосив він. За шапку — і за поріг. І тільки-но він за поріг, як холодильник знову розладнався. Довелося М. М. Дудинському вдруге кликати майстра, вдруге платити за ремонт. Прийшов майстер, поплював на руки і... Після третіх його відвідин М. М. Дудинський написав до Перця. Тепер уся надія, пише, — на холодну зиму: якщо виставити холодильник на мороз, тоді можна буде у ньому і продукти зберігати.

А от мешканцеві міста Золотоноші П. Д. Ворову навіть на зиму сподіватися не доводиться. У нього — інший клопіт: «Москвич» роззутий. Ще як у лютому здав дві стерті шини на Черкаський обмінний пункт, то й досі нових дожидається. Хоч, за правилом, йому ті покришки протягом місяця обміняти повинні. Пробував гр. Воров нагадати працівникам обмінного пункту про це правило, а вони сердяться: у нас самих, кажуть, пам'ять, слава богу, ще добра, а покришки вам будуть тоді, коли... Словом, коли будуть!

Звісно, роззута машина, хай навіть усе інше в ній — справнесправнісіньке, — річ негодяща ні влітку, ні взимку. Надійніша штука — мопед.

Щоправда, й на мопед не завжди можна покластися. Бо он черніговець М. Г. Тарасенко має собі клопіт із новим мопедом «Верховина-3». Не захотіла та техніка хазяїна на собі возити, навпаки — саму її довелося назад, на Львівський мотозавод відвезти. Щоб, як мовиться в інструкції, одержати навзамін інший, справний мопед. Протягом місяця.

А М. Г. Тарасенко чекає тієї заміни ось уже півроку. А тим часом пішечки ходить. Не забуває, до речі, щомісяця й до універмагу заглянути, аби сплатити черговий кредитний внесок за отой бракований засіб пересування. Бо узяв він його на виплату. Значить, доводиться тепер розплачуватися за заводський брак своїми грішми — і то акуратно, без затримок, бо інакше — ще й пеню доведеться платити. Такий уже порядок! У принципі державні підприємства від неакуратності окремих громадян не повинні страждати. І це, звичайно, — хороший порядок.

Але хотілося б, щоб і окремі громадяни не страждали від окремих бракоробів та нехлюїв, які стрічаються ще на наших державних підприємствах! Слід би й для них щось на зразок неустойки або пені придумати. Нехай би платили її з власної кишені окремим, потерпілим від їхнього нехлюйства громадянам. І це був би, мабуть, теж непоганий порядок!

В. БОЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

АРХІПІДЛАБУЗНИК

— Куди ж ти її несеш?!

— Та подзвонив Грицюк і сказав, що Іван Петрович ялинки не дістав...

ЗООАФОРИЗМИ

Або Я, або — отара! — уперся Баран.

—

Спускавсь на дно, а запевняв: шукаю глибину.

—

Радять Гусакові: «Строчи анонімки на Орла! Тобі й перо в руки!»

—

Радів песик поводку: «Гулять підемо!»

—

Завжди поголений, а рильце в пушку.

—

Півняча доля: спочатку хвалять голос, потім перерізають горло.

На всіх бройлерів — одна біографія.

—

Чи багато муращі треба? А все тягне й тягне...

—

Як у акваріумі: розглядають з усіх точок зору.

—

У риб'ячому царстві життя немає од гачків.

—

Усіх овець скрутили в баранячий ріг.

—

Крутити волам хвости — теж робота.

Микола ПОЛОТАЙ.

ТЯГЛИ Й ЗАТЯГЛИ...

ГУМОРЕСКА

І мама, і дружина не раз і не два мені казали — не зв'язуйся із чортами.

А я, як на те, зв'язався.

Воно ж як вийшло: у Петра хватонув, у Семена — ковтнув, у Йосипа — хильнув... А вже в дядька Пилипа —не питайте: по саме нікуди набрався...

Не втримався — радість же яка велика наступає: через якусь годину будемо Новий рік зустрічати!

Гріх на себе взяв: завчасно напоздоровлявся і нащедрувався... До того набрався — не можу встати.

Дак біля ларька «Пиво-води» якась сатанюка мене підняла і миттю у своє кодло поволокла.

Пре й дихати не дає.

Очунявши трохи — розліпив очі. Дай, думаю, погляну, що воно за хрюкало?

Глянув — їй-їй, якесь опудало! На голові камілавка іспанська, на плечах рябо-зелена кохтина — американська, пояс, редикуль і всякі шнурки — німецькі, а штани турецькі... Власне, що на ногах — до пуття я й не розібрав: не то штани, не то спідниця.

Раз, думаю, є ноги, то десь має бути й голова.

Придивляюся, приглядаюся — отаке диво — голови нема. Замість голови — патли.

На моє щастя, моє хапайло як чхне! Я одразу — зирк! — й побачив губи. Верхня губа розмальована у жовтогарячий колір, нижня — у темновишневий.

А очі — як я не додивлявся, як я не приглядався, ну ніяк не допойняв: скільки їх — четверо чи шестеро. Ото так рясно наквацьовано.

Якого ж роду воно — чоловічого чи жіночого?

Якщо, думаю, мене жінка несе, то вона далі отого березняка не понесе — руки заболять. Але, не дай боже, мене схопив патлатий лобуряка, якого я на базарі зустрічав — капець! Понесе чорту в зуби.

З оцими гадками і розгадками — він чи вона — мене й бебехнули у нечестиву кошару...

П'ють, гуляють, наливають, випивають і до мене:

— Кирюхо, смикони! Кирюхо, тягни! Кирюхо, хили!

Глянув довкола і — похолов — куди я потрапив: самі патлаті, самі рогаті й хвостаті!

Я іще такого збіговиська ізроду не бачив і не зустрічав.

Сів я за стіл. Власне — мене за руки вхопили і посадили.

Чую, у труби затрубили:

— Увага! Увага! Їх хвостата ексцеленція будуть превелебно-достойним язиком промовляти!

Володар кодла угору роги підняв, хвоста бубликом скрутив, келиха в руки взяв і таку промову почав:

— Братці нечестивці! Зачепимо актуальне питання: чим і де запивати. То, бувало, пізно вечерком устрибнеш в гастроном, продавщиця — тари-бари, а ти плящечку відкоркував, перехилив — ожив. Нині ж — тільки до семи годин вечора сорокаградусному двері відчиняють. А як ти проскочиш, коли в цю пору кругом ходять дружинники? А після семи, тільки виноградний борщик продають, дак його треба півцеберки видудлити, щоб у тебе роги піднялися. Ех, і часи колись були — розкіш! Забіжиш, бувало, до тітки Хроськи, а в неї — кап, кап, кап... Прямо на язик тобі капає. На даний період урвалося капання. Тітку Хроську попередили: «Глядіть, тьотю! Не накапайте собі штрафу карбованців на п'ятсот»...

Ех, мої рогатенькі! Як згадаєш, аж хвіст угору піднімається. Часом стрибонеш на горище, а там сулія первачу! Бувало, до того надудлишся, очі рогом вилазять.

Тож, давайте, що лишилося, те і лизати станемо...

Піднесли і мені чарку. Я нюхнув — ой, ой — смердюче, не можна до носа піднести.

— Не можу, — кажу, — я вже й так насмоктався.

А одна здорова лацюга підійшла до мене з дрюком і попередила:

— Або ти лигай, або я тебе оцією дрючиною по потилиці як лигону!..

Щось гримнуло, я й прокинувся. Під дверима своєї хати — пересоливши — задрімав.

— Іди, — крикнула жінка. — Іди в хату, будемо Новий рік зустрічати. Ось-ось дванадцять буде...

У мене, їй-бо правду кажу, — на серці світло-радісне засіяло.

Ол. КОВІНЬКА.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БІДОВА РУКАВИЦЯ

— Всього доб'юся! — Рукавиця не вмовка.—
У мене ж є своя рука.

ЗНИК МЕД

Зник мед з колгоспної комори:
Бували часто ревізори.

ЗАЗДРІСНА МУХА

Побачивши Слона,
казала Муха Комарові:
— Нам хоботи б такі —
попопили б ми крові!

ГОСТИННІСТЬ

Зустріла Муха Бджілку у гаю:
— Летім до нас. Посидим на гною.

А ВДОМА?

На зборах дорікали бригадиру Гнату:
— Ви наламали дров багато!
Почувши це, підскочила дружина:
— В бригаді наламав, а дома — ні поліна!

Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
Сумської області.

ХРОНІКА НОВИН

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

Отримавши виконавчого листа на сплату аліментів, громадянин Цнотливий таємно завербувався на Шпіцберген.

ВІДМІННІ ЗНАННЯ

— Що ви можете сказати про останні збірки поета Х? — звернувся викладач до студента-філолога Мислюка.

— Нічого... — зніт'ився той.

— Вірно! — погодився викладач.

СУБ'ЄКТИВІЗМ КРИТИКА

На запитання: «Якого автора ви найбільше цінуєте?» — критик Степан Леонідович Вакін відповів: «Олега Блохіна — він автор багатьох шедевральних голів у ворота суперників».

ДРАМА НА ШОСЕ

«Запорожець», керований недосвідченим водієм, врізався у штангіста Бетонюка. Потерпілий відтранспортував залишки машини до найближчої майстерні.

Черговий хронікер
Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ЗАМАНИВ

О. КЛИМІША.

Років п'ять уже спливло,
Як покинув Гнат село —
І немов у воду канув:
В рідну хату й не загляне.

«Приїжджай скоріше, Гнате! —
Пише батько. — Хвора мати...
Забаришся зо два дні.
То застанеш у труні...»

Ні слівця нема од Гната.
Знову лист летить од тата:
«Пощастило мені, сину!
Виграв я автомашину!
Легкову. На лотерею.
Що робить, не знаю, з нею».

Коли Гнат про це дізнався, —
Мов з налигача зірвався,
Мчить мерщій на пошту прямо,
Шле додому телеграму:
«Дуже радий я! Вітаю!
Зустрічайте, вилітаю!»

ЗРОБИВ ВИСНОВОК

«Сповідали» Никодима
Якось по аварії.
Не пісень йому співали,
Не романси й арії.

— Всі ми п'єм, та міру знаєм.
Ти ж про чарку й мариш,
Треба пити з головою,
Дорогий товариш...

Коли вийшов із контори,
Водії — питати:
— Ну, що там тобі сказали?
Признавайся, брате.

— Кажуть, пий із головою,
Й відпустили з миром,
А я ж, дурень, увесь місяць
Пив із бригадиром.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Я тільки почала новорічні покупки, а ти вже гарикаєш...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Молодий чоловіче, ви ж мені зриваєте оргзахід!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

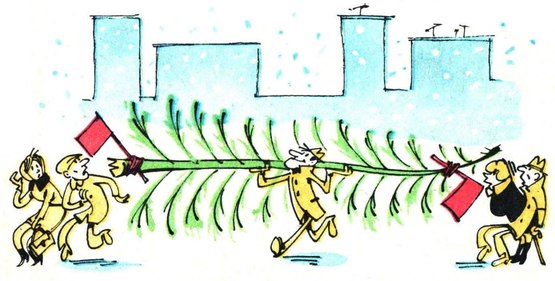

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З Новим роком!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— На п'ятнадцять персон цієї закуски буде мало!
— Не турбуйся, я все так пересолила, що вони й цього не з'їдять!

В АТМОСФЕРІ ОДВЕРТОСТІ...

(СЦЕНАРІЙ НОВОРІЧНОЇ ВЕЧЕРІ)

Відразу ж зауважимо: автор не тішить себе нескромною надією, що цим твором увічнить своє ім'я в літературі. Хоч і міг би на це надіятися, як зачинатель нового різновиду жанру. Справді, як провести новорічний вечір у клубі — знаємо: сценарії є у широкому асортименті. Сценарію ж новорічної товариської вечері нема, а потреба у ньому є. Бо буває, що до першого тосту учасники вечері не знають про що говорити, а після кількох — переходять до запитань типу «Васю, я тебе не зобидив? Ти мене поважаєш? А-а-а, не поважаєш?!!»

І вся святкова атмосфера вивітрюється.

Дуже не хотілося б, щоб таке непорозуміння сталося в колективі дослідно-виробничого господарства Одеської овочевої дослідної станції. Зокрема, уболіваємо за його керівну ланку. Бо ж і поважають товариші один одного, і не зобиджають.

Тому-то й подаємо примірний сценарій, за яким вони могли б провести свою новорічну вечерю.

(Святковий стіл. На найпочеснішому місці — в. о. директора овочевої дослідної станції М. С. Азвалинський. По праву руку від нього — директор дослідно-виробничого господарства М. К. Песляк, по ліву — головний інженер-будівельник М. А. Бравинський. Далі, відповідно до рангу, заступник директора по збуту сільгосппродукції С. Д. Дойчев, головний агроном Л. Р. Кофман, головний економіст — вона ж і голова групи народного контролю — Л. А. Григор'єва, інженер-електрик Г. В. Соболевський та І. А. Дмитрук — колишній член колективу, а тепер — почесний гість).

М. С. Азвалинський (підводиться). Колеги! Є такий звичай: проводжаючи старий рік, залишати в ньому всі образи і сварки. Тому пропоную: нехай кожен скаже, якої він про мене думки.

М. А. Бравинський. У вічі заявляю вам, Михайле Семеновичу, що найбільше ціную ваше уміння знаходити потрібних людей. От мене, приміром, і з партії вигнали (за махінації з квартирою), і з посади начальника спеціалізованого управління № 514 звільнили (за розбазарювання матеріалів). Отак би і животів на зарплату рядового інженера, якби ви не оцінили моїх здібностей та не взяли до себе на роботу.

С. Д. Дойчев. А я доповню: для цього потрібна ще й така сміливість, як у нашого директора. Мене теж і з роботи виганяли, і таки судили. За розкрадання соцвласності. Навіть майно конфіскували. Займати матеріально відповідальні посади заборонили. А Михайло Семенович не побоявся, узяв.

Г. В. Соболевський. І я хочу сказати про сміли...

М. С. Азвалинський (перебиває). Про мене — досить. Сказали б он і про директора дослідно-виробничого господарства Миколу Костянтиновича Песляка. Йому теж сміливості не бракує. Знав же, Григорію Васильовичу, що під слідством перебуваєте за крадіжку, а зробив вас інженером-електриком. Та й Леоніда Романовича Кофмана хто взяв на роботу? Він. Жодного документа людина не пред'явила, а він не завагався головним агрономом його призначити.

М. С. Азвалинський (продовжує): Я ще хочу сказати і про інших.

Колега Бравинський належить до тих людей, які постійно шукають і знаходять. Знайшов інженера Одеського філіалу інституту «Укргіпрохарчопром» Мінкіна, котрий за яких-небудь чотири тисячі карбованців виготовив не прийнятий банком до фінансування проект цеху по переробці томатів; знайшов колегу Цитрона, і той майже за безцінь (п'ятсот карбованців узяв) виготовив кошторис на ремонт електролінії; знайшов висококваліфікованих шабашників Мациха, Тубіншлака, двох Митників та інших, які, замість передбачених державними розцінками двадцяти тисяч карбованців, за лічені дні освоїли п'ятдесят тисяч.

Головний агроном Кофман та інженер-електрик Соболевський теж не дармують. Але зауважу: масштаб у них не той. Кофман спромігся забезпечити якусь там тритисячну премію за фіктивне виконання плану по продажу ранніх овочів, яку успішно реалізували навіть без оформлення наказом. А колега Соболевський взагалі дбав лише про себе: підробивши документи, влаштувався електриком у Одеську мехколону № 10 і в такий спосіб за одну роботу одержував дві зарплати.

(Кілька слів повинен сказати М. К. Песляк, аби переконати присутніх, що, по-перше, директор господарства не завжди без'язикий у присутності директора станції, по-друге, що він може не тільки грубіянити).

М. К. Песляк. Скажу про нашого гостя. Ще недавно Іван Адамович Дмитрук був моєю правою рукою. Та чиясь підла рука нашкрябала цидулу, що Іван Адамович теж судився за розкрадання. На щастя, районне керівництво проявило принциповість і не дозволило затоптати нашого теперішнього гостя у багнюку. Радий повідомити: нині ми приймаємо у себе голову найбільшої в Овідіопольському районі сільської Ради.

Лілію Анатоліївну Григор'єву ми знаємо, як ніжну матір: працюючи, наприклад, головним економістом у сусідньому радгоспі «Петродолинському», вона від щирого материнського серця виписувала фіктивні наряди на ім'я власного сина. Черстві люди звільнили її з роботи. А ми пом'якшили цю моральну травму, взяли головним економістом. І не шкодуємо. Економіка господарства ще не тріснула, а лише тріщить по швах: по автопарку, приміром, перевитратили всього-навсього двадцять тисяч карбованців; лише в тринадцять разів достроково перевищили річну норму витрат командировочних.

Словом, говорити можна багато, бо є про що. Але, з дозволу шановного Михайла Семеновича, насмілюся зауважити, що наближається дванадцята година.

(Усі встають. Проголошується тост за згуртований дружній колектив, за те, щоб і новий рік прожити так же благополучно, як і старий).

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

«КОГО ЛЮБЛЮ, ТОМУ ДАРЮ...»

Один філософ сказав, що: «Той, хто дарує, мусить бути значно щасливішим, ніж той, кому дарують. Той, хто дарує, має значно більше моральне задоволення». Дуже навіть може бути. Розвиваючи цю філософську концепцію, ми можемо додати, що чим дорожчу річ ви даруєте, тим більше моральне задоволення мусите мати.

В такому разі директор Роменської районної друкарні Микола Васильович Отюцький і його дружина Ганна Степанівна мають морального задоволення цілу копицю. Вони подарували своїй далекій родичці — восьмидесятидвохрічній Аграфії Тимофіївні Отюцькій — не коробку цукерок, не хустинку, не півтора метра краму на спідницю, а будинок. Так, так, чепурненький, охайненький котеджик на три кімнати, котеджик, затінений садком, лялечка, а не котеджик надійшов у власність старенької бабусі. Все чин по чину. «Кого люблю, тому дарю». Дарчий акт, іншими словами — вся документація була оформлена 30 травня цього року.

«До чого така бюрократична прискіпливість?» — може поцікавитися який-небудь наївний читач.

А ось для чого.

Справа в тім, що 26 травня директор Роменського заводу автоматичних телефонних станцій т. Щербаков надсилає листа т. Алферову І. Д., начальникові Роменського бюро технічної інвентаризації при виконкомі міськради листа такого змісту:

«В будинку № 81/4 по вулиці К. Маркса, що належить нашому заводу, проживає сім'я Отюцької Г. С., яка на правах особистої власності має дім по провулку Комуністичному, № 7, здає квартирантам з метою наживи. Громадянка Отюцька Г. С. так, як і члени її родини, на нашому заводі не працює, отже, вона з сім'єю мусить виселитись із заводської квартири у свій дім. Для вирішення виниклої суперечки просимо повідомити нам офіційно, чи має гр. Отюцька Г. С. в м. Ромнах свою житлоплощу».

Співставимо дати. 26 травня офіційний лист директора заводу, 30 травня дарчий акт, а 31 травня за підписом т. Алферова на завод надходить документ за № 987.

Зміст його такий: «На Ваш лист від... (див. вище) бюро технічної інвентаризації повідомляє, що за станом на 31/V-72 р. за громадянкою Отюцькою Г. С. будинку в Ромнах на правах особистої власності не зареєстровано. Дім у м. Ромнах по Комуністичному провулку, № 7, зареєстровано за гр. Отюцькою А. Т.».

Коротко і ясно.

Дамо спокій Миколі Васильовичу Отюцькому. («Розумієте, це все дружина, а моя хата скраю, і я, як бачите по документах, взагалі хати не маю»). Звертаємося до Ганни Степанівни:

— А чому б вам не переселитися у свій дім?

— Я не зживуся з Аграфією Тимофіївною!..

Дивна логіка — «Не зживуся» (читай: «бо не люблю її»). Чому ж людині, яку «не переварюєш», робиться такий дорогий подарунок? Набирає сили християнська мораль: «Возлюби ворога свого, яко брата»? Дивно, їй-богу, дивно.

Залишимо на совісті Алферова підписану ним «ксиву». Викликає подив інше. Чому це «дарувальна» практика не зацікавить інших керівних товаришів? Чому вони не запропонують Отюцьким «передарувати подарунок»? Ну, хоча б подарувати його якійсь робітничій сім'ї з заводу АТС, котра давно чекає черги на квартиру, і чиє місце Отюцькі займають незаконно в будинку № 81/4 по вул. К. Маркса.

Чому б так не зробити? Хай Отюцькі відчують ще більше моральне задоволення. Бо той, хто дарує, завжди щасливіший того, кому дарують.

Г. ЛОЗУН.

Вольфрам ЗІБЕК

«БІДНІ» МІЛЬЙОНЕРИ

Газета «Більд» любить пригощати своїх читачів сюрпризами. Перед Новим роком «Більд» теж не підкачала: розповіла про те, в яких страшних злиднях та в яких нестерпних умовах живуть західнонімецькі мільйонери.

Поговоримо ж про цих безправних та пригнічених. У Федеративній республіці животіє біля 20 тисяч людей, яких у просторіччі ми іменуємо «мільйонерами». Недавно я навідав одного із тих бідолах.

Щойно переступивши поріг скромної вілли, я опинився в убогій та злиденній обстановці. Важко було очам віру йняти. Куди не глянь — допотопні килими, гобелени, картини і скульптури, яким на вигляд не менше ста років. Деякі з них, либонь, були такими старовинними, що вік їх просто годі було визначити. Лакеєві, який відчинив нам двері, теж можна було дати всі 50 літ— на молодшого у господаря, зрозуміло, не вистачило грошей.

У величезних, незатишних апартаментах було нестерпно душно — горів камін. Тут ми воче-видь переконалися, що «Більд» мала рацію: зубожілий господар вілли, не маючи ні вугілля, ні дров, змушений був топити камін... книгами. Сам вигляд напівобгорілих корінців старовинних видань, так звані «шедеври світової літератури», викликали сльози співчуття. Вразило нас і оздоблення салону: скрізь розвішані дешеві золоті прикраси, старовинна зброя та інший утиль.

Умостившись у немодних плюшових кріслах, ми слухали гірку сповідь нещасного.

— Життя стало нестерпне, — скаржився він, — податки просто дихнути не дають, доводиться іти на крайнощі — рятувати останні копійки в банках Швейцарії та Ліхтенштейна. Придбати яке-небудь підприємство теж стало не так просто. Вихід один — вивозити капітал за кордон і вкладати його в чужу промисловість. Майже всі мої капітали тепер за кордоном. Щоб не сконати з голоду, я змушений підробляти — займаюся спорудженням «прибуткових будинків». А винен в усьому теперішній уряд, який розпродує інтереси нації і нехтує нашими добрими порадами. Правда, нас підтримують хлопці із ХДС-ХСС, але що вони можуть! Тим самим нелегко доводиться.

Цей монолог, видно, дуже втомив мільйонера. Прощаючись, він вийшов провести мене в сад і, не доходячи до мікроаеродрому, де стояв його персональний вертоліт, знесилено гепнувся на землю, яка між іншим, як повідомили ранкові газети, подорожчала на 17 процентів. Коли я нагадав про це мільйонерові, обличчя його прояснило.

— Тільки це нас ще й виручає, — кволо проказав він. — Перепродаси пару сотеньок гектарів землі, розживешся на грошенята і... чекаєш, коли знову зростуть ціни на земельні ділянки.

Із західнонімецького журналу «Штерн».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Новорічний подарунок дядькові Сему.

САМИ ПРО СЕБЕ

«Є загроза, що у нашого уряду станеться нетравлення шлунка — так багато власних обіцянок доводиться йому ковтати».

(Б. Уолден, член палати громад британського парламенту).

* * *

«В Ізраїлі люблять еміграцію, але не люблять емігрантів».

(Слова одного із провідних тельавівських журналістів. За свідченням манчестерської «Гардіан»).

* * *

«Якби ми були такі ж поблажливі до індивідуальних кримінальних злочинів, як до злочинів великого бізнесу, нам треба було б випустити із тюрем усіх засуджених, розпустити поліцію і виплачувати злочинцям гроші».

(Ральф Надер, американський юрист).

і сміх і гріх

Запис класного керівника однієї з шкіл міста Мілана в щоденник учениці першого класу:

«Ваша дочка дуже балакуча учениця».

Відповідь батька звучала:

«Я б радив вам спочатку познайомитися з її мамою».

●

Патриція Мамбе (Афганістан) подала на розлучення, бо чоловік хотів поміняти її та її матір на легковий автомобіль. Обмін не відбувся, бо ніхто не хотів мати тещі.

●

Якийсь Діккі Бот два дні підряд нападав на той самий банк у Белмонті (США, штат Невада) і забрав з собою спочатку 12000, а наступного дня 18000 доларів. Пізніше заявив на суді: «Після мого першого візиту в банк газети писали, що я випустив з поля зору один сейф. Крім того, мою роботу газетярі назвали «грубою». Я, звичайно, не міг цього стерпіти».

●

Повідомлення Скотланд Ярду: «З того часу, як у банках встановлено замасковані телекамери, число нападів хоч і не зменшилося, проте бандити одягнені набагато краще».

●

Житель Лондона Девід Шилінг зробив заяву в газеті «івнінг пост» відносно мотивів зміни свого прізвища: «У зв'язку з валютною реформою в Англії та переходом на десяткову систему шилінг, як грошова одиниця, ліквідований. З цього часу я став об'єктом насмішок моїх друзів і сусідів».

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мене цікавить тільки ваш гаманець, містер!

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ ЧИТАЧІВ

НА ДОБРАНІЧ, МАМЦЮ!

Розчервонівшись од морозцю, захекана од швидкого бігу, Леся вскочила у коридор і вигукнула:

— Мамо, а в мене — п'ятірка! — І для більшої переконливості виставила перед себе руку з розчепіреними пальцями.

— Молодець,— погладила мати доньку по білявій голівці.— Швиденько роздягайся й до столу. Які пиріжки спекла сьогодні наша духовка! Мовби знала, що ти п'ятірку принесеш...

Лесю не довелося двічі запрошувати.

Уминаючи третього пирога, на хвильку підвела очі на маму й швиденько сказала:

— Ой, я так поспішала, мамо, до пирогів, що не все тобі сказала... У мене сьогодні й четвірка... За диктант...

— Ну, і то непогано,— кивнула мати.— Не все ж: і п'ятірки одержувати...

— Еге ж,— охоче згодилася Леся.

Попоївши, відпочила і сіла за уроки.

Мама клопоталася на кухні. Коли чує — кличе доня.

— Що трапилося? — визирнула мати.

— Мамочко, от ти говорила, що не все ж і п'ятірки одержувати... А то іншим не вистачить... То не все ж і четвірки одержувати, правда?

— Ну-ну? — насторожилась мати.

— От і в мене сьогодні якось так вийшло, що трійка з малювання...

Мати тільки зітхнула.

Уже лежачи в ліжку й слухаючи по радіо вечірню казку, Леся раптом ляснула себе долонькою по лобі:

— Ой, мамочко, я й забула. Тож мені сьогодні ще й двійку за читання вчителька поставила... На добраніч, мамцю!

І хутко повернулася на правий бік, заплющила очі і голосно засопла носиком.

Віктор КАВА

ЧОМУ ЗАБАРИВСЯ?..

У брата Віра раз пита:
— І що ти за людина?
Тобі, щоб вкинути листа,
Потрібна аж година?..

Хлоп'я з-під лоба погляда
І промовля до Віри:
— Не одного ж я укидав —
Листів було чотири...

Андрій ДИННИК.

НЕБИЛИЦЯ

Загадка Перченятка

Небилиця —
Ну і птиця:
Ніс череп'яний,
Хвіст дерев'яний,
Крила слюдяні,
Ноги дротяні,

Сама залізна,
В болото залізла.
Кличу-кличу —
Не викличу.
Смичу-смичу —
Не висмичу.

Вітер дмухне —
Хвостом махне,
Крильми майне:
— Доганяй мене!
По-ле-ті-ла-а!..

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

СКІЛЬКИ РАЗОМ!

Ріс в'яз побіля хати,
Зелений та кислатий.
Лелека прилетів
Й на гілку в'яза сів.
Між листя, бачить, — сливи
Звисають стиглі, сиві.
Зірвав він кілька слив:
Одну — згубив,
А дві із'їв,
А три — поніс для дітлахів.

Скажіть-но, скільки разом
Він слив зірвав на в'язі?

Відповідь:

Жодної. Лелеки слив не їдять і на в'язі сливи не ростуть.

Галина ДЕМЧЕНКО.

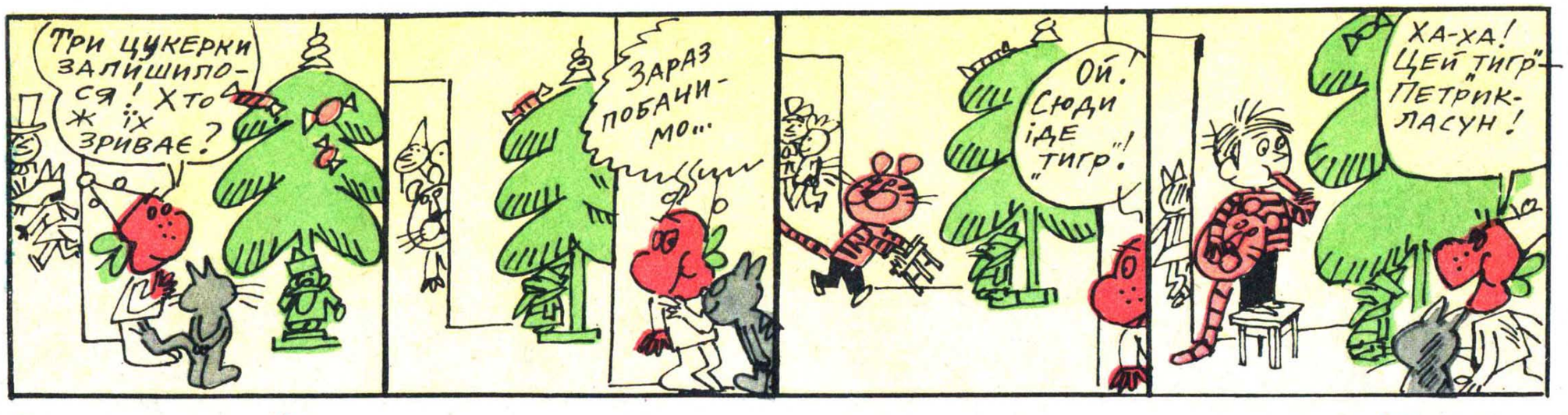

Сатиричні мініатюри

ПІСЛЯ РЕВІЗІЇ

— До ревізії
усе було на місці, —
Скаржився збентежений
Кузьма, —
А тепер — боргів
карбованців на двісті:
Коньяку два ящики нема...

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

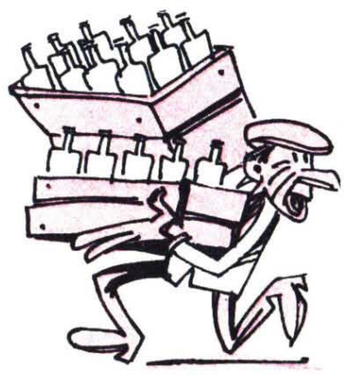

ПОЗАЗДРИВ

П'яниця, догризаючи тараньку,
Варнякав, вгледівши в крамниці
«Ваньку-встаньку»:
— Лафа йому: хоч як не набереться,
Зариє носом — сам же й підведеться...

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

СВОЯ ТОЧКА ЗОРУ

Зібралися на раду звірі знову,
Щоб вирішить питання термінове.
Віл слово взяв: — Не треба поспішати,
Цю справу треба добре р о з ж у в а т и!

СВЯТЕННИК

Над кожним яблуком поклони б'є Хома:
— Це ж божий дар! — несе до лоба
руку. —
Та цьому ж витвору,— зітха,— ціни нема!..
І продає їх — гривеник за штуку!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Донецьк.

ПЕРЕКВАЛІФІКУВАВСЯ

— Ви у минулому займалися крадіжками?
— Так.
— А як тепер?..
— Тепер живу чесно. Все, що необхідно, беру з магазину. Я працюю там завідувачем.

ЩОБ НЕ ТРАПИЛОСЬ ЛИХА

Наш Грицько ледь закінчив мед-інститут.
— Так для чого ж його залишили на теоретичній кафедрі?
— Щоб людей не калічив...

Левко ВЕРНИК.

м. Вінниця.

ХВІСТ І ХИСТ

ПАРОДІЯ-ЖАРТ

Чоловіки з похмілля
Пивну таранять,
Піну збивають білу,
Нюхають тараню.
Не їдять — нюхають
Жалісно, гостро.
А там лиш хвостик манюній,
Зачовганий хвостик...
А. М'ЯСТКІВСЬКИЙ. Тараня.

Запала тиша
В годину ранню —
Пишу я вірша,
Славлю тараню.
Пишу не всує —
То чудо-риба!
Нею ласуєш —
Не треба хліба.
Душа аж ниє
В п'янкім жаданні,
Та що подієш —
Нема тарані...

В пивну заскочив —
Чимось так пахне!
Я — долу очі,
Підняв щось — ахнув:
Ракові клешні
В меншій пошані,—
То був справдешній
Хвостик тарані!!
Через калюжі,
Під гуркіт грому,
Натхненний дуже,
Біжу додому,
Жадібно, гостро
(Хоч не під мухою)
Зачовганий хвостик
Нюхаю,
Нюхаю...
А він же — боже! —
Такий манюній.
Пишу й не можу —
Розпустив нюні...
Ковтаю слинку
І серце раню.
От би рибинку!
От би тараню!
Тоді б не вірша
На дану тему,
А щось би ширше
Врізав —
Поему!

Валентин ЛАГОДА.

Юрій ІВАКІН

З книжки пародій

СИНЯ ПІСНЯ СИНІХ МОРІВ

«Синій шовк обкутував жінку, яка тихо йшла по затоці. Сині зірки світилися в її косах, синє сонце сяяло у неї на грудях».

«Він умів говорити піднесено про найпростіші речі».

(К. КУДІЄВСЬКИЙ).

Над Тихим океаном віяли пасати і мусони, над Європою скаженів норд-ост, коли в південному містечку Стожарську Микола Лаврухін почув синю, як тінь набігаючих хвиль, мелодію. Мелодія ширилася, як дощова хмара. Звідки вона прийшла? Може, це сині вітри несли хмару, сіру й важку, як броня лінкора, й захоплено дули в срібні сурми дощу? А може, мелодія народилася в спраглій кохання чистій душі молодого матроса? Коло підніжжя білого маяка Микола побачив на землі рожеву чайку з переламаними крилами. Вона була мертва, як розбита любов. Куди й навіщо летіла чайка? Чого прагнула? Про що думала й мріяла? Чому страждала й загинула? Микола став навколішки й розправив її неживі крила.

— Бідненька!.. — почув він ніжний, як білий розсип піни, голос.

Микола підвівся. Перед ним стояла молода жінка нездійсненної краси, що приступна тільки втомленій від буднів уяві. Певно, вона була щаслива і тому красива. А може, й навпаки — вона була красива і тому нещаслива?.. Сині сумні зірки променіли в її очах, синє сонце сяяло у неї на грудях. А може, то світилося серце її?

Коли до нас приходить любов? Вночі? Вдень? Уранці? Ввечері? У липневу спеку чи в квітневу прохолоду? А може, її навіює рибальський вітер-левант? Ці питання не спадали Миколі на думку. Він дивився в журливі очі незнайомки, і йому хотілося солодко плакати. Його серце розбилося об любов, як рожева чайка в норд-ост об маяк.

Він узяв незнайомку за тонку, мов гихі струни дощу, руку. Від надміру щастя паморочилося в голові. Його переповнювала така буйна сила, що йому здавалися тісними навіть широке небо, глибини космосу й роздолля степових виднокраїв. Йому не вистачило б гуркоту всіх морів, океанів і річкових басейнів, щоб висловити свою любов. Вони йшли через завулки, де старі вітри вмирають, не встигнувши доспівати своєї пісні. У ці хвилини він міг би перевернути планету, але не знав, навіщо і як.

— Ти мене кохаєш? — спитала вона.

— Красиво й завзято! Раз і назавжди! Клянуся румбом вест-тень-зюйд, форштевнем і камбузом!..

Узявшись за руки, вони вийшли на берег. Далеко над виднокраєм танув синій туман, схожий на попіл згорілих райдуг і тютюну «Кепстен». У ревінні шторму тремтіли від вологи захололі віти акацій, від яких віяло зустрічами й поцілунками, і в очах синіх хвиль здригалися сині сльози.

Повні вітри раптом заграли на клавішах усіх тридцяти двох румбів. І тоді Микола знову почув, як пливла над морем знайома нерозгадана мелодія. Він зрозумів: це була Синя пісня синіх морів. І море вторило їй гримучим рокотом синіх доріг.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

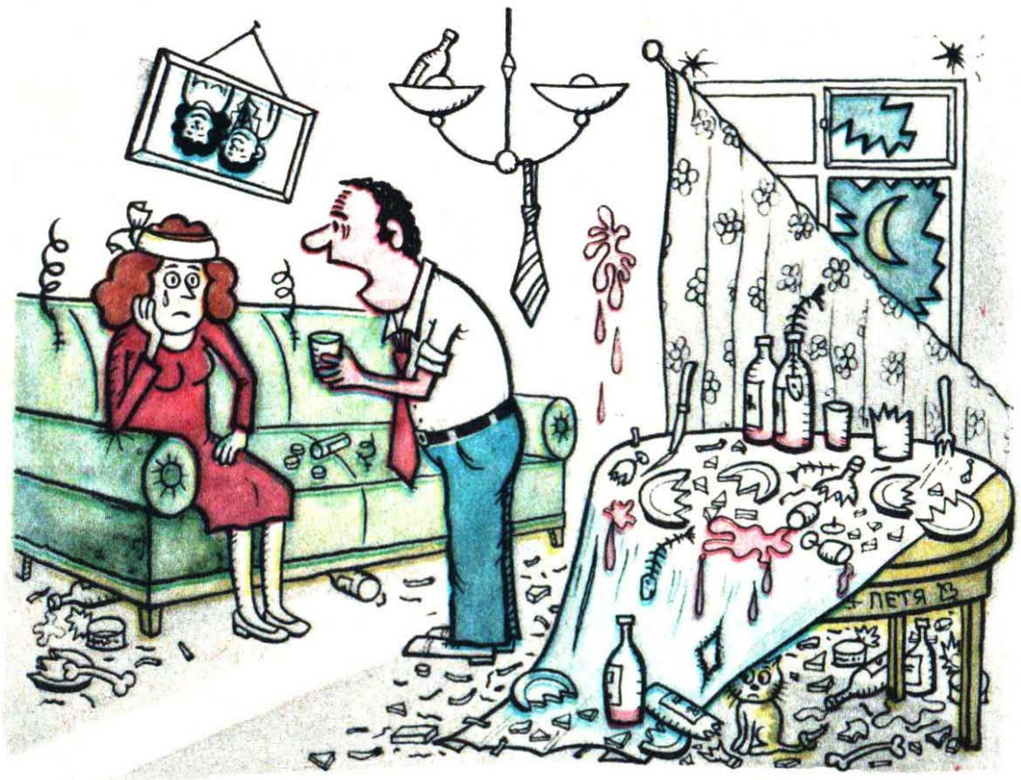

— Заспокойся, завтра ми до них у гості підемо!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Невезучий.

Страшне перо не в цуцика...

«За безконтрольність в роботі бухгалтер заслуговує суворого покарання, але враховуючи, що він тепер в лікарні, рішити його після видужання».

(З наказу).

—

«Акт розкрою шкіри майстра взуттєвої майстерні ніким не підписаний».

(З пояснення).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

м. Богородчани
Івано-Франківської
області.

* * *

«...Просити правління колгоспу включити на списання главного ветврача т. Неспокійну І. Ф. та зоотехніка по свиноводству т. Федорову Р. Ф.».

(З акта).

Надіслав А. БУДУЛАТЬЄВ.

м. Кіровоград.

* * *

«Сегодня в клубі є збори пайщиків. Потім кіно студії Довженка «Чи вміете ви жити — за рахунок ССТ» і задурно танці. По танцях хор і проба п'єси».

Надіслав П. МИСЬКІВ.

с. Нагірянка
Чортківського району
Тернопільської області.

* * *

«Вказані в листі колгоспників факти про розбазарювання лісоматеріалу не встановлені. Не встановлено і те, що бухгалтер допустив розтрату... Порушень на фермі не виявлено. Фактів продажу колгоспних продуктів комірником не встановлено... Затверджених норм витрати продуктів на одну дитину рішенням правління не було встановлено»...

(З відповіді на лист до редакції).

Надіслав С. ХЕЙЛО.

м. Київ.

* * *

«За те, що тракторист Петренко А. Я. був у не трезвому стані і в дорозі пожував камеру заднього колеса трактора МТЗ-50, оштрафувати його на 10 крб.».

(Із рішення товариського суду).

Надіслав Н. КОТЛЯР.

с. Яковлівка
Харківського району
Харківської області.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ

Категорично забороняється придбання вудок із тим що у колгоспному ставку ловля риби остраховується. А хто буде впійманий при ловлі риби буде оштрахований на місце суму яку надасть сторож треба негайно віддати йому на квітанцію

к-п сторож».

Надіслав С. КОРДОН.

с. В. Олександрів
Хмельницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівники ательє № 19 Київської фабрики фоторобіт винайшли новий спосіб знайомити людей. Сфотографується приїжджа людина в столиці України, поїде додому, а їй навздогін фотокартку... якогось чолов'яги: знайомтесь, будь ласка!

Про це розповідалося у замітці «Оригінальний сувенір» («Перець» № 17).

Директор міськпобуткомбінату № 2 т. Лозгачов повідомив редакцію, що такі випадки траплялися з вини бригадира т. Гончарова В. Г., який погано контролював роботу фотографів.

Гончарова В. Г. з посади бригадира звільнено.

Народні усмішки

ХТО НЕ П'Є

На дорікання своєї дружини п'яний чоловік виправдовується:

— Та хто її не п'є, тієї горілки? Хіба той, у кого грошей нема, та ще сова: вдень вона не бачить, а вночі магазин зачинений.

Повідомив Іван РОМАНЕНКО
з м. Новомиргорода Кіровоградської
області.

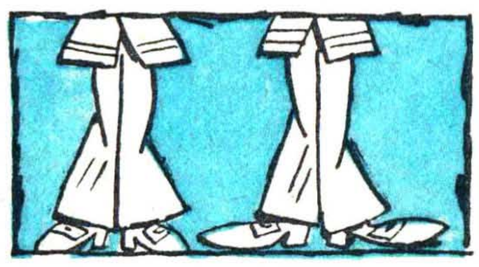

ОТ МОЛОДЬ!

Сидять собі два дідусі на лавці та й розмовляють:

— Ну і молодь пішла, не розбереш, де хлопець, а де дівка!..

— А я їх по взуттю розпізнаю.

— Як саме?

— Якщо розмір взуття тридцять сьомий чи восьмий, то дівка, а якщо більший, то, значить, хлопець.

ОСТАННІЙ ЗАЛІК

Студент до професора:

— Андрію Івановичу, прийміть, будь ласка, залік...

— У мене зараз часу немає. Я поспішаю.

— Я теж поспішаю, так що довго вас не затримаю... — відповів студент.

Повідомив О. М. ПІЛЕЦЬКИЙ
з м. Могилів-Подільського
Вінницької області.

ДОПОМІГ БИ

Повернулась внучка додому, не склала вступних екзаменів до вузу.

Дідусь запитує її:

— Чого ж ти не знала, дитинко моя?

— Та... не могла добути кореня...

— Треба було мені сказати, я б тобі який завгодно корінь добув.

Повідомив В. ПІДВАЛЬНЮК
із с. Княже-Криниці Монастирищенського району Черкаської області.

НЕ МОЖЕ БУТИ

Іде дорогою п'яний чоловік та й питає перехожого:

— Скаж-жіть, будь ласка, д-де тут рес-сторан?

— Ви вже поминули, — відповідає той.

— Е, ні братику, цього не може бути, я, як помину рес-сторан, то далі вже рачки лізу.

Повідомив В. В. КУЛИЙ
із с. Лідихова Кременецького
району Тернопільської області.

ДОБРИЙ СИН

Наварила мати варенників, стоїть і дивиться, як син уминає їх. Добре попоївши, він каже матері:

— Їжте, мамо, вареники, чого ви стоїте?

— Та не хочу, мені аби ти наївся.

— Та ви, мамо, не турбуйтеся, я вам багато не даю, тут лише два лишилось.

Повідомив М. М. СКРИПОЧКА
з с. Кам'янки Очаківського району
Миколаївської області.

СТАРІ ДОТЕПИ

Один професор під час суперечки з колегами про драматургію сказав:

— Він був хороший хлопець, цей Шекспір, але в його творах багато старих дотепів, які я знаю ще з дитинства.

Повідомив Д. БІЛЕНКО.
з. м. Мерефи Харківської області.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

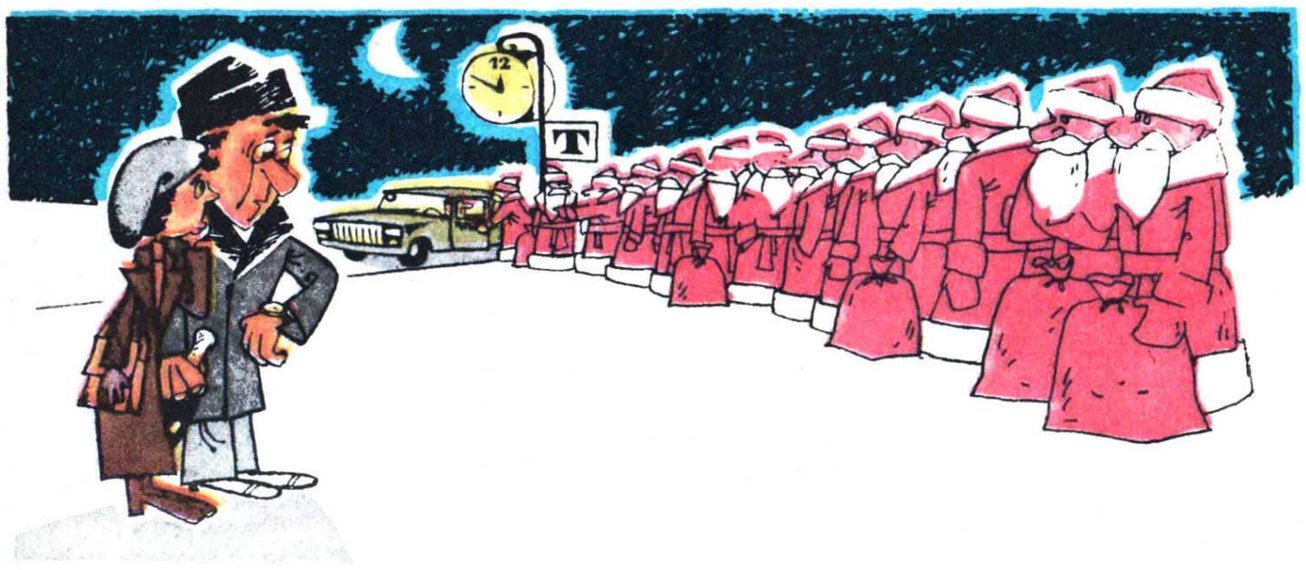

— Все пропало. Ми потрапили в годину пік.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Хоч не лає, та харчить.

—

Гуморист укладає в твори увесь жарт свого серця.

—

Має багато слизьких родичів.

—

Людина спокійної дачі.

—

Відзначився на полі питви.

—

Друкарка пішла в секретну відпустку.

Дубцювання на місці.

—

Костюм з чистої жерсті.

—

Розпрягайте, хлопці, поні.

—

Спірна футбольна команда.

—

Вдерся в довір'я.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

НОВОРІЧНЕ КОНФЕТТІ

Думка перестрахувальника: «Чи варто запалювати ялинку, поки не приїхали пожежники?»

*

Перед Новим роком зі снігом була запарка.

*

Зустріч Нового року ще не скінчилася, а вже увійшла в мемуари.

*

Нарада про новорічне святкування закінчилася в новому році.

І вундеркінди старіють із кожним новим роком.

*

Снігуроньці влаштували таку теплу зустріч, що вона розтанула.

*

Новий рік зустрічали зі «Старкою».

*

Напившись зранку, намагався новорічну ніч перетворити на Варфоломіївську.

Олег СЕТН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Робітники радгоспу ім. XXII з'їзду КПРС (Херсонська область) написали редакції про грубе порушення трудового законодавства з боку дирекції, яка ввела на фермах три посади нічних сторожів, не передбачені штатним розписом. До того ж утримували сторожів за рахунок зарплати тваринників, що працюють вдень.**

Прокурор Білозерського району тов. Голубенко повідомив, що при перевірці факти підтвердились. Виявлене порушення ліквідовано.

★ **У селі Гусарівка (Полтавщина) радіо працювало з перебоями. Про це колгоспники написали редакції.**

Як повідомив секретар Диканського РК КП України тов. Петренко, радіолінію в цьому селі відремонтовано і трудівники колгоспу регулярно слухають радіопередачі.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Невже вони думають, що ми нічого не помітимо?

Друже Перче!

Кажуть, що одна ластівка погоди не робить. А от у нас, ми певні, — зробила б. Маємо на увазі торговельний павільйон «Ластівка», будівництво якого в нашому селі триває вже 5 років, а кінця-краю все ще не видно.

А втім, у липні 1972 року начебто почало розвиднятися. 7 липня заступник голови Кіровоградської облспоживспілки т. Бойчук повідомив тебе, Перче, що правління облспоживспілки «зобов'язало голову правління Олександрійської райспоживспілки т. Цибульського В. П. вжити необхідних заходів до завершення будівництва згаданого об'єкту і введення його в дію до 1 вересня 1972 року».

Так от, Перче, строк, визначений заступником голови облспоживспілки, минув, а до «вжиття заходів» ще й нині ніхто не приступав.

Цікаво, який тепер новий строк визначить т. Бойчук?

Поздоров його, Перче, від нашого імені з Новим роком і з новим строком.

М. ЖЕЛЕЗНЯК,
А. ЩЕРБИНА,
О. ШУЛЬГА.

с. Протопопівка
Олександрійського району
Кіровоградської області.

Тобі, звичайно, відомо, що аміачна вода трояндами не пахне. І лізти з нею до новорічного столу якось незручно. Але мусимо.

Наприкінці серпня на станцію Горбаші Південно-Західної залізниці на адресу Черняхівського районного об'єднання «Сільгосптехніка» прибула цистерна № 7610554 з аміачною водою. Одначе використати її ми не змогли, бо зливний пристрій цистерни несправний.

Звернулися до начальника станції тов. Грищенка: так і так, мовляв, уживайте заходів. Він відправив нас на Ровенський завод азотних добрив. Там теж відмахнулися від цистерни, заявивши, що вживати заходів повинна залізниця. Товариш Грищенко з цим не погоджується...

Через торг між залізницею і заводом ми не внесли своєчасно добрив у грунт. Тому, не зважаючи на передноворічний настрій, не йде нам з думки аміачна вода. Бо й за простій цистерни комусь платити доведеться. А це теж чимось пахне...

В. АРТЕМЧУК,
В. СТЕПАНЧУК,
Т. ФИЛИПЧИК,
В. ТРОХИМЕНКО,
І. ІВАНИЦЬКИЙ,
члени групи народного контролю Черняхівського районного об'єднання «Сільгосптехніка» Житомирської області.

У новорічну ніч, розповідають, немало чудес трапляється. Отож і ми сподіваємося, що не встигнемо прокинутися першого січня, як диво станеться: керівники Коростенської ремонтно-будівельної дільниці згадають, що вони ще позаторік взяли з колгоспу близько 20 тисяч карбованців за спорудження чотирьох житлових будинків. А згадавши, за роботу нарешті візьмуться.

Правління колгоспу імені Горького Народицького району Житомирської області.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 24 (898) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. XI. 1972 р. Підписано до друку 30. XI. 1972 р. БФ 37858. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06333. Тираж 2 380 000 прим.

Індекс 74393

Інозем'ний гумор

— Пробачте, ліфт лише на 6 осіб.

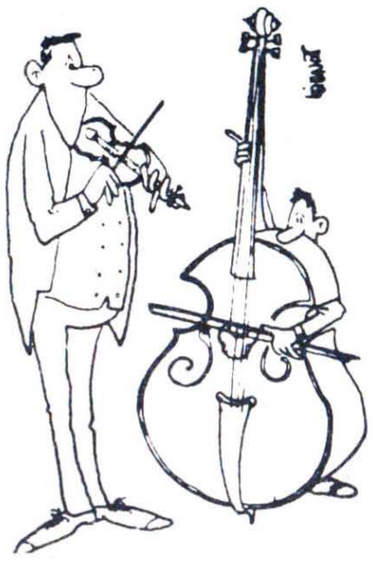

Без слів.

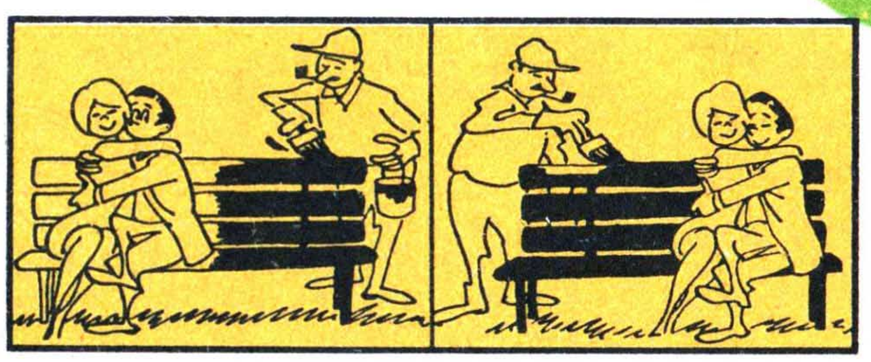

Без слів.

— Сюди заводити собак заборонено!

— А я йому даю куштувати страви, потім сам їм.

Малюнки з журналів:

«Панч»
«Рогач»
«Шпильки»
«Вельтвохе»
«Фюлеш»
«Урзіка»

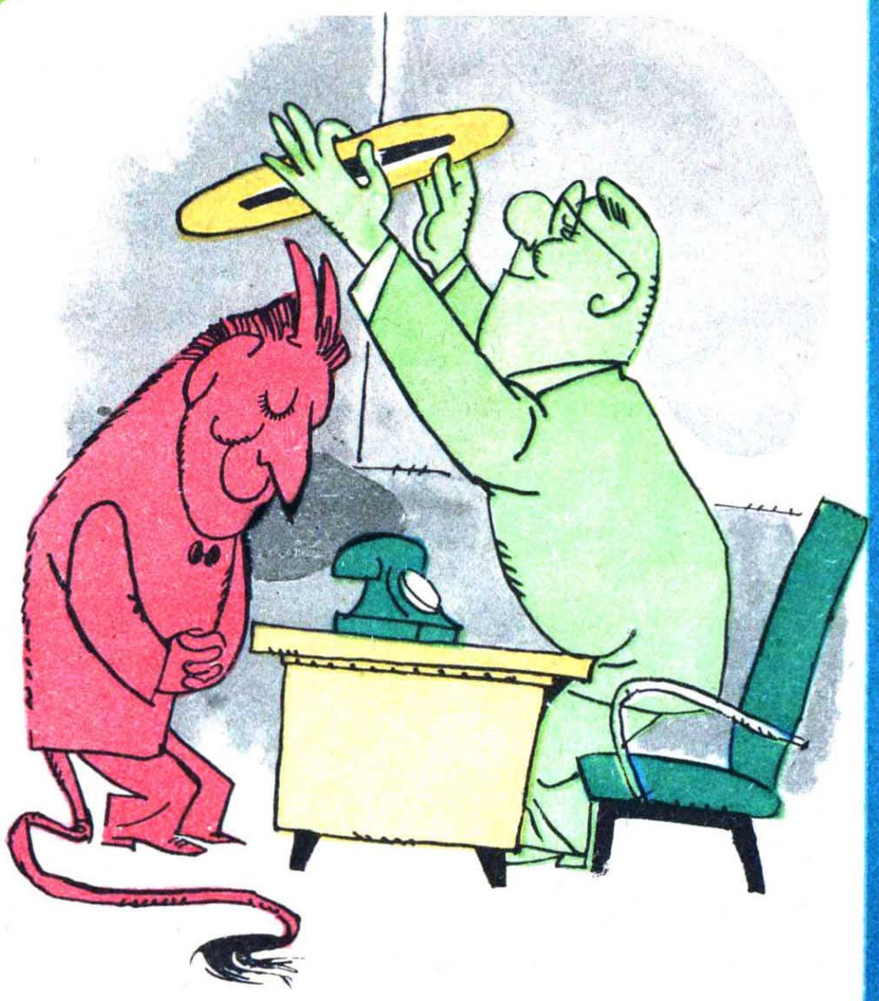

— Дати вам позитивну характеристику? Будь ласка!

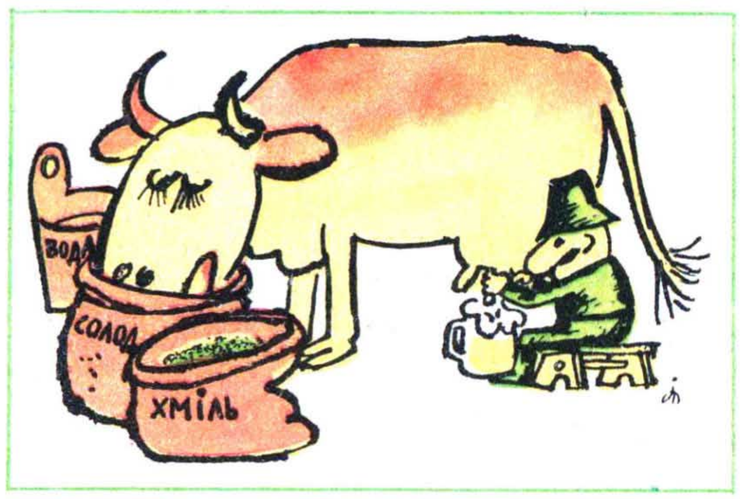

Без слів.

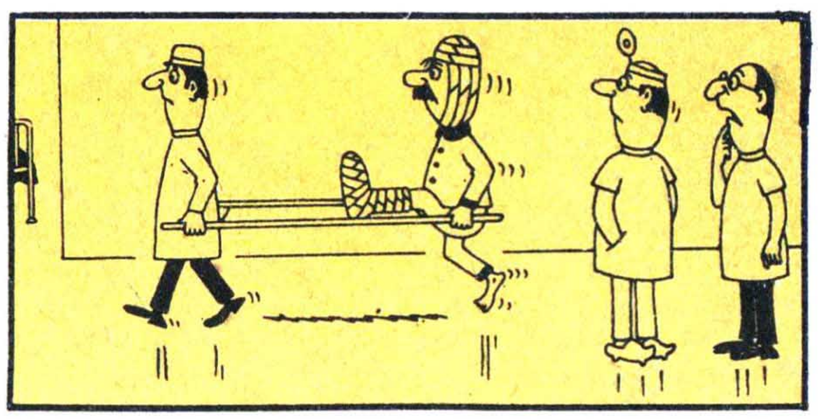

Без слів.

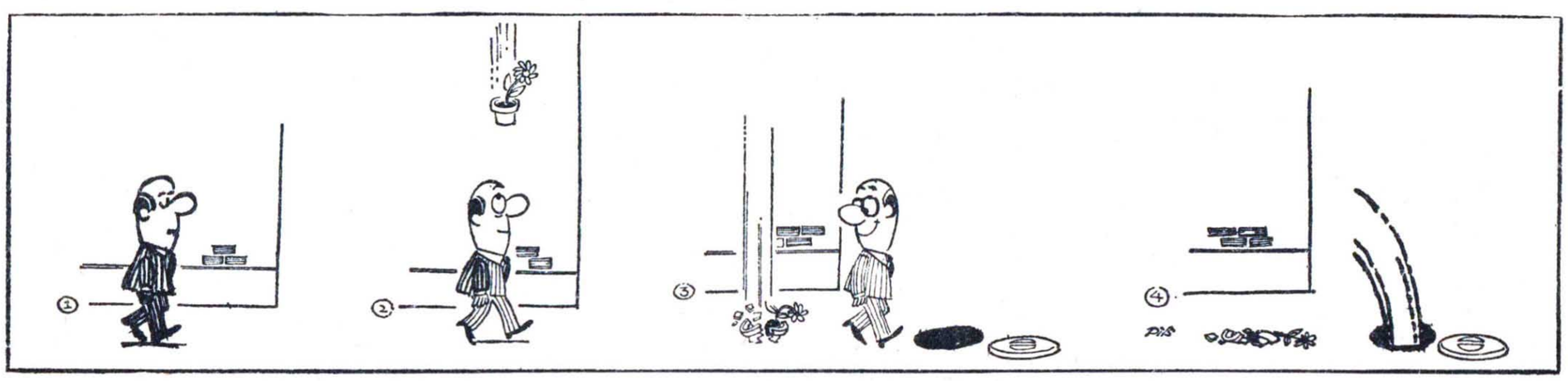

Без слів.